

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

19. PROSINCE 2010

Z obsahu:

Juliána z Norwiche
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. prosince 2010
- strana 2 -

Svatá Marie od Ježíše
P. Simeone OCD
- strana 4 -

**Prekvapující
tridentská modernost**
O homiliích svatého
Karla Boromejského
- strana 6 -

**Na zemi není
dokonalá blaženost**
Kapitola z Lidového
katechismu
- strana 7 -

**Newman
a milánská církev**
Kardinál
Dionigi Tettamanzi
- strana 8 -

**Naslouchat
klasickým sborům**
Elisabeth
von Thurn und Taxis
- strana 9 -

**Sebepoznání vede
k Ježíšovu Srdci**
Rozhovor redakce Zenit
se spisovatelkou
Gabrielou Kubyovou
- strana 10 -

Marie Julie Jahenny (7)
Oběť za obrácení hříšníků
- strana 11 -

Rafael Santi (1483-1520): Zasnoubení Panny Marie, Pinacoteca di Brera, Milán

Drazí bratři a sestry, s velkou radostí ještě vzpomínám na cestu do Spojeného království v září letošního roku. Anglie je země, kde se narodilo mnoho slavných postav, které svým svědectvím a svou naukou jsou ozdobou dějin církve. Jednou z nich, uctivanou jak v katolické církvi, tak v anglikánském společenství, je mystička Juliána z Norwiche, o které bych chtěl hovořit dnes dopoledne.

Juliána z Norwiche

Zprávy o jejím životě – není jich mnoho – jsou obsaženy hlavně v knize, ve které tato ušlechtilá a zbožná žena zapsala obsah svých vidění a která má titul *Zjevení Boží lásky*. Víme, že žila asi 1342–1430, v letech znamenajících utrpení jak pro církev, zraněnou schizmatem, které následovalo po návratu papeže z Avignonu do Říma, tak pro

život lidu, který trpěl následky dlouhé války mezi královstvími Anglie a Francie. Bůh však ani v letech soužení neustává probouzet postavy, jako byla Juliána z Norwiche, aby volaly lidi k míru, lásce a radosti.

Jak sama vypráví, v květnu 1373, a to pravděpodobně 13. toho měsíce, byla nečekaně zasažena těžkou nemocí, která ji, jak

Jednou za tři roky slyšíme v poslední neděli adventní zcela nevšední příběh snoubence svatého Josefa. Co se vlastně stalo? Stručně řečeno, tento mladý muž se ocitl nečekaně v překerní situaci. Vidí s překvapením, že jeho krásná snoubenka ještě dříve, než ji uvedl do svého domu, je v pozhledném stavu. To první, co je na jeho jednání uchvacující, je způsob, jak v této situaci reaguje: Josef svou snoubenku ani neodsuzuje, ba ani nepodezřívá. Ačkoliv

úkol v pokorné poslušnosti, svému poslání také věrně v tichosti dostal po celý svůj život a stal se tak jedinečným příkladem jak zasvěceného života, tak manželské věrnosti, jak panictví, tak nejdokonalejšího otcovství.

Zkuste však tento příklad předložit dnešním mladým lidem. Každý si snad umí představit možné reakce. Nechce-

směchu: vysmívá se Bohu jakožto Stvořiteli i Bohu jakožto Lásce a současně je to dáblův výsměch člověku. „Lhář od počátku“ mu slibuje tak říkajíc neomezený přístup k rozkoši, a ve skutečnosti ho připravuje o samu podstatu toho, čím Bůh posvětil a obdaril tuto spolupráci člověka se Stvořitelem v případě, že se uskutečňuje opravdu podle Božího obrazu.

O posvátném zážitku sebeodevzdání v lásce, ve kterém se snoubí nevyslovná extáze duše

i těla, nemají oběti, které propadly sexuálnímu sobectví, vůbec představu. I o této svaté extázi totiž platí: „Na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují!“

Plodem pouhé tělesné nevázané vášně a zneužití sexuality není uspokojení, nýbrž kocovina, která zraňuje svým sobectvím celou osobnost, především to, co je v ní nejvznešenějšího a nejušlechtlejšího, a žádá si stále nové, silnější a častější podněty. Je to podobné jako v oblasti drog: otupělé a opotřebované smysly a city potřebují stále silnější a dráždivější stimuly, třeba ty nejvulgárnější. V honbě za nimi se už dnes lidé nezastavili ani před zvrácenostmi, o kterých dříve platilo, že neměly být ani jmenovány mezi námi, a nešťastníci, kteří jim propadli, se s nimi tajili a vlastně se za ně styděli i sami před sebou. Dnes všechno tento lidský kal vyplaval ze dna

Pokračování na str. 13

Editorial

me-li tak drahého světce vystavit dokonce výsměchu, je třeba si dobře rozmyslet, jak a komu dnes tento biblický příběh vyprávět. „Ctnost“ a navíc „ctnost čistoty“ je u většiny z nich pro praktický život zcela neznámý pojem. Jsou smutným důkazem toho, jak daleko se smýšlení, svědomí a hodnoty v epoše osvobozeného sexu vzdálily od „originálu“, který vyšel z mysli a rukou Stvořitele.

Proč Zlému tak záleží právě na zneužívání pohlavního pudu? Protože je to oblast, ve které se Bůh jako jediný původce všeho života i ve zcela přirozené rovině spojuje s člověkem, a to dokonce natolik, že se mu svým způsobem podřizuje a činí ho spolupracovníkem svého stvořitelského aktu. Hříchy smyslnosti a smilstva jsou hanebné v tom, že znamenají zneužití a znesvěcení tohoto posvátného spojení Boha s člověkem. Zneužívání spolustvořitelského daru znamená pro dábla příležitost ke dvojímu škodolibému vý-

se zdálo, během tří dnů přivedla na práh smrti. Když jí kněz, povoláný k jejímu lůžku, ukázal kříž, Juliána nejen náhle nabyla zdraví, ale přijala také oněch šestnáct zjevení, která postupně zapsala a komentovala ve své knize *Zjevení Boží lásky*. A byl to sám Pán, který jí 15 let po těchto neobyčejných událostech zjevil smysl oněch vidění. „Chtěla bys znát, co Pán zamýšlel, a poznat smysl tohoto zjevení? Pochop je dobře: Je to láska, co zamýšlel. Kdo ti to zjevuje? Láska. Proč ti to zjevuje? Z lásky... Tak se naučíš, že náš Pán znamená lásku“ (Juliána z Norwiche, *Il libro delle rivelazioni*, kap. 86, Milán 1997, s. 320).

Odchod do samoty

Inspirována Boží láskou učinila radikální rozhodnutí. Jako starověká poustevnice si zvolila žít v jedné cele umístěné v blízkosti kostela zasvěceného svatému Juliánovi uvnitř města Norwich, v té době důležitého městského centra nedaleko Londýna. Jméno Juliána přijala asi právě od tohoto světce, jemuž byl zasvěcen kostel, u kterého žila mnoho let až do své smrti. Asi nás překvapuje, a dokonce udivuje rozhodnutí žít jako rekluzi (uvězněná), jak se v té době říkalo. Ale nebyla sama, kdo se k tomu rozhodl: v oněch stoletích si značný počet žen zvolil tento způsob života, vedený podle řehole, kterou si zpracovaly samy pro sebe, jako byla řehole svatého Aelreda z Rievaulx. Poustevnice neboli „uvězněné“ se uvnitř své cely věnovaly modlitbě, meditaci a studiu. Tím způsobem v nich zrála lidská senzibilita a náboženská vytříbenost, jakou lidé velice uctívali. Muži i ženy všeho věku a postavení, kteří potřebovali radu či posilu, je se zbožností vyhledávali. Nebyla to tedy volba individualistická; právě v této blízkosti k Pánu zrála v nich také schopnost být pro mnohé rádcem a pomáhat jim, když prožívali těžkosti tohoto života.

Pokračování na str. 12

Láska a důvěra

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Josef učinil, jak mu anděl přikázal.

Pán tě dnes zve do Nazareta, do náročné školy, jak sloužit svému Bohu. Vstup s pokorou do domku tesařova. Zastihl jsi ho ve chvíli, kdy je velmi znepokojen.

Nebeský Otec mu svěřil Marii, ale zatím ho nezasvětil do vznešeného plánu, který má s touto dcerou Izraele. Proč ho nechává v tak trapné nejistotě? Jak má splnit úkol, který nechápe? Josef je muž spravedlivý. Není pro něho rozhodující, zda se mu Boží požadavek líbí nebo ne. Ví dobře, že Bůh nemusí předkládat svou vůli k našemu posouzení. Uznává jeho právo na naši slepou poslušnost. Pokud takové slovo nerad slyšíš, vystavuješ se nebezpečí, že si budeš vybírat z Boží vůle jen podněty, které probouzejí tvé vlastní zalíbení. Pak si myslíš, že sloužíš Bohu, ale ve skutečnosti děláš jen to, co se líbí tobě a jak se to líbí tobě. Máš se však dát k dispozici Bohu pro něho samého, i když nevíš, co tě čeká. Uč se od sv. Josefa přijímat Boží vůli v plné důvěře v jeho nevystihlé záměry a plány.

Odevzdat se bezvýhradně Boží vůli není slepota ani rezignace. Je to nejvyšší pocta, jakou můžeš vzdát Bohu. Uznáváš tak upřímně nejen jeho svrchovanost a moudrost, která nejlépe zná svůj záměr i způsob, jak ho dosáhnout, ale také vzdáváš poctu jeho neskonale lásce v pevném přesvědčení, že ve všem, co s tebou Bůh zamýšlí, hledá jen nejvyšší dobro pro tebe i pro druhé. Pak spíše než na svou zdatnost myslíš na svou nemožnost a nicotu, která sama ze sebe není schopna vznešené a nejvyšší Boží záměry ani pochopit, natož uskutečnit. Pak teprve nabízíš Bohu příležitost, aby skrze tvou slabost projevil svou moc a dobrotivost. To je důvod, proč si vybírá to, co je v lidských očích slabé a neschopné. Ti, kteří by se rádi osvědčili a uplatnili, aby prosadili sami sebe a svou sebevědomou iniciativu, jsou Boží moudrosti jen na překážku.

Nestačí ti čest, že můžeš sloužit Božímu zámeru, třebaže ho vůbec nechápeš? Uč se tak poslušnosti k Bohu i k těm, kteří ho na zemi pro tebe zastupují. Jestliže pak staneš podobně jako Josef tváří v tvář třeba i bolestné zkoušce, přijímej ji jako příležitost, aby se tím více očistil tvůj úmysl a prohloubila tvoje plná odevzdanost do rukou toho, komu jsi uvěřil.

Josefův příklad tě však vede ještě dále. Kdo se tak jako on s úctou a láskou sklání před Bohem, chová se podobně i ke svým bližním. Zachovává k nim úctu a lásku nejen tehdy, když odpovídají jeho přáním a představám, ale i v si-

tuaci, kdy ho okolnosti postaví před bolestnou záhadu. Koho by nepobouřil pohled na milovanou snoubenku, která je těhotná, dříve než se sešli? Právě toto potkalo Josefa. Pros ho, aby i tebe naučil, jak se chovat v tíživých situacích. Sleduj pozorně jeho počínání. Není mu to lhostejné a působí mu to hlubokou bolest. A přesto ani nesoudí, ani nereptá, ani se nebuří. Ví, že Bůh může seslat zkoušky, kterým vůbec nerozumíme. Nejhorším rádcem jsou v takovém případě rozjiténé city. Proto se nejdříve v tichu modlí k Bohu a hledá řešení. Svou spravedlnost projevuje nikoliv odsouzením, ale láskou. Jak se rozhodl? Nepodrobí svou milovanou pokojujícím otázkám, tím méně ji vystaví veřejné hanbě. Odevzdává celou záležitost do rukou Nejvyššího a sám ze všech možných řešení se přiklání k tomu, které je nejsetrnější a nejohleduplnější. Ale jsou situace, kdy ani jednání v nejlepší úmyslu nemusí být v souladu s Boží vůlí, a Bůh sám se pak postará o nápravu.

Nemenší zkoušce je vystavena Maria. Svým souhlasem, který vyslovila před andělem Bohu, se úplně odevzdala do Božích rukou. Její stav je již zřejmý, a ona stále zůstává samotná. Nebojí se o sebe. Splnilo se již, že počala, splní se také, že porodí Syna. Umíš si však představit, jak bolestně prožívá, že právě svým předrahým, od Boha přijatým Dítětem, které tak horoucně miluje, působí bolest milovanému a čistému snoubenci? Co tedy dělá Maria? Modlí se, miluje a čeká. Důvěruje skálopevně, že Bůh neopustí ty, kteří jsou jeho. Co na tom, že se ocitla v sázce její čest? Nezpívá se Žalmistou: *Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají*⁽¹⁾? Kdo se bezvýhradně zasvětil Bohu, odevzdal mu všechno, i svou čest a svůj život. Ale právě v tom má pevnou jistotu, neboť všechno, co je i co má, vložil do nejlepších rukou. Noc zkoušky se tak stává nejlepší příležitostí, jak plně osvědčit Otci svou láskyplnou důvěru a pokornou odevzdanost dítěte.

A tak jsi svědkem, jak k těm, kteří se plně odevzdali Bohu a oprávněně všechno očekávají jen od něho, Bůh v pravý čas posílá své anděly. Pokloň se Božímu poslu a blahopřej Josefovi, který si odvádí svou snoubenku neporušenou, a přece tak blaženě požehnanou. Nebeský Otec odplácí jeho důvěru ještě větší důvěrou, když do Josefovy péče a ochrany svěruje nejdražší, co má: svého Syna a jeho nejčistší Matku. A tak dvojici, která už už stála před zkouškou nejbolestnějšího rozdělení, spojuje k nejčistší jednotě společná služba vtělenému Slovu. *Kdo má nevinné ruce, čisté srdce a nebaží po marnosti, přijme odměnu od svého Spasitele.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 24; ⁽²⁾ srov. tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 7,10-14

Hospodin promluvil k Achazovi skrze proroka Izaiáše: „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, až hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil Izaiáš: „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, to je »Bůh s námi.«“

2. čtení - Řím 1,1-7

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlášení radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svätém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svätých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium - Mt 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svätého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svätého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“

To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel“, to znamená „Bůh s námi“.

Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Svatá Marie od Ježíše

Marie Candida se narodila 18. srpna 1560 v Tartanedu, na Karmel ji přijala svatá Terezie z Avily 1. srpna 1577. Zde složila slavné sliby a prožila zbytek života s výjimkou několika měsíců, kdy pracovala na založení nového kláštera v Cuervě. Terezie od Ježíše ji velmi milovala a nazývala ji „malý vědec“. Vyznačovala se hlubokým rozjímáním o Kristových tajemstvích a velmi pečovala o liturgii.

Marie žila 80 let v období po tridentském koncilu. Toto pokoncilní období bylo dobou reformy a upevnění tereziánského karmelitánského řádu, zlatého období španělské literatury, umění a spirituality; 40 let vrcholného španělského panství a dalších 40 let úpadku politické a mezinárodní moci Španělska.

Ze životopisných záznamů, které se zachovaly o Marii od Ježíše, a z údajů roztroušených v jejích spisech víme, že světice udržovala přátelství s vynikajícími osobnostmi tří oblastí: karmelitánské, církevní a civilní své doby, s mnoha kněžími a laiky všech sociálních vrstev, nemluvě o řeholních osobách Karmelu i jiných řádů.

Svatá Terezie, která ji přijala do své reformy, vedla její vnitřní život a dávala jí za vzor jako zázrak svatosti význačným osobnostem, uložila jí prověřit hlavní dílo své spirituality *Hrad v nitru* a předala ji dalším generacím s lichotivým titulem „můj doktůrek“. V procesu svatořečení Terezie z Avily se objevuje mnoho poznámek Marie od Ježíše, a když 1622 došlo k její kanonizaci, přijala to Marie s velkým nadšením a největší slavnostností.

Svatého Jana od Kříže poznala poprvé v Toledu 17. srpna 1578, právě tehdy, kdy světec utekl z vězení bosých karmelitánů, uchýlil se ke karmelitánkám a v úkrytu klauzury vyprávěl o příhodách svého věznění a o svém útěku a recitoval verše, které ve vězení složil. Marie byla tehdy novičkou, patřila k jeho posluchačkám a později vzpomíná na tyto příhody v životopisných poznámkách o světově věznění, které se zachovaly do dnešní doby. V dalších letech se s ním radila o duchovních záležitostech a doktor mystiky o ní potvrdil, že je Bohem vyvolená a privilegovaná.

P. Jeroným Gracián od Matky Boží, první provinciál reformovaného Karmelu, byl v prvních letech jejího řeholního života jejím zpovědníkem a zanechal ve svých autobiografických *Dialozích o smrti matky Terezie od Ježíše a Putování svatého Anastáze* velmi lichotivé soudy o naší světici spolu s historickými poznámkami, podle kterých si osobně ověřil, že byla poznamenaná stigmaty na rukou, na nohou a na boku.

Životopisný profil

Život svaté Marie od Ježíše je možno rozdělit do několika etap: relativně krátké období 17 let před vstupem na Karmel (1560–1577); dlouhé období řeholního života bosé karmelitánky (1577–1640), který prožila v Toledu s výjimkou července až prosince 1585, kdy zakládala nový klášter v Cuervě.

Předřeholní období

Narodila se 18. srpna 1560 v Tartanedu, diecéze Siguenza, rodičům Antonínu Lopez de Rivas a Elvíře Martinez Rubiové. Byla pokřtěna následující týden.

Sv. Marie od Ježíše

Již v první polovině roku 1564 zemřel její otec. Jako jediná dcera zdědila rodinný dům a velké množství movitého i nemovitého majetku, hodně dobytka, mnoho ovčínů. Její devatenáctiletá ovdovělá matka se znovu vdala a Maria přešla do péče prarodičů a strýců. Ve svých třinácti a čtrnácti letech procházela velkými vnitřními boji týkajícími se jejího řeholního povolání.

Když si byla konečně jista Božím povoláním, přerušila všechny pokrevní svazky, opustila příbuzné i všechn majetek a vydala se do vzdáleného Toleda, aby žádala o přijetí do kláštera, který založila sama svatá Terezie od Ježíše. Aniž by ji znala, doporučila ji Terezie klášterní komunitě: Posílám vám postulantku s věnem pěti tisíc dukátů; ale abych ji získala, dala bych ráda i padesát tisíc. Nepokládejte ji jen tak za leckoho, protože se stane zázrakem.

Život na Karmelu až do její smrti (1577–1640)

Protože nemáme nějaké body, podle kterých by bylo možno rozdělit toto dlouhé období, zaměříme pozornost spíše na některé faktory: osobní příhody,

různé úřady, které jí byly svěřeny, a konečně rozhodující charakteristiky jejího života mnišského a duchovního. Protože nemůžeme zabíhat do podrobností, zastavíme se alespoň u toho nejvýznamnějšího z jejího karmelitánského života.

Řeholní šat oblékla 12. srpna 1577 a přijala jméno Marie od Ježíše. Na počátku noviciátu prožila velké vzrušení, když jí sestry ostříhaly její nádherné vlasy. Zakusila však také starostlivost, jakou o ni měla svatá Terezie, která jí byla nablízku, když se zasadila o to, aby byla připuštěna k řeholním slibům. Komunita ji totiž nechtěla přijmout, protože měla chatrné zdraví. Odpověď světice z Avily byla lakonická a přísná: „Přijmeme její sliby, i kdyby měla celý zbytek života strávit na lůžku. Je to Boží vůle. Šťastný klášter, který má Marii od Ježíše!“ Sliby složila 8. září 1578. Zastávala pak funkci sakristánky a ošetřovatelky.

V období 1582–1591 je pro Marii od Ježíše především obdobím kontemplativního života. Byla uvolněna od povinností vnější aktivity, kterými chtěly představené přibrzdit její vnitřní život a její počáteční horlivost, takže se mohla věnovat cvičením intenzivní modlitby ve vynikající atmosféře pro rozvoj horoucí touhy trpět spolu s Kristem, která ji od té doby stravovala. Jako odpověď na tuto její touhu obdaril ji Pán jedinečnou milostí stigmatizace na rukou, na nohou a v boku a dával jí zakusit i bolesti trnové koruny.

Ve svých 24 letech byla jmenována novicmistryní, a toto jmenování se opakovalo v jejím životě osmkrát. Účastňuje se zakládání kláštera v Cuervě v roce 1585. Jako zástupkyně převorky vedla s velkou dochvilností, přesností a horlivostí všechna zaměstnání komunity, zvláště modlitbu hodin a obřady při liturgických slavnostech.

Následovalo období převážně aktivní (1591–1600). Je nejdříve jako jednatřicetiletá převorkou,

INFORMACE PRO ODBĚRATELE

Světlo č. 1/2011 na neděli 9. ledna 2011 odešleme nejpozději do 4. ledna 2011. Pokud tedy do 10. ledna 2011 neobdržíte svá předplacená Světla nebo zásilku s fakturou v objednaném množství, prosíme, abyste se nám ozvali na telefon **585 222 803 (Věra Mrtvá)** nebo na e-mail mrtva@maticecm.cz. Sdělte nám prosím, kdy jste předplatné platili, na jaký účet, v jaké výši a s jakým variabilním symbolem. V případě, že jste obdrželi s fakturou jiný počet, než jste požadovali, také se ozvěte na výše uvedený kontakt. Ihned problém vyřešíme. Děkuji za porozumění.

Věra Mrtvá

pak opět novicmistryní, poté se na období dvou let opět ujal funkce převorky. Následující dvacetileté období bylo dobou, kdy prožívala velká pokoření.

V červenci 1600, když scházel ještě rok do kadence jejího převorátu, delegát provinciála P. Alonso od Ježíše a Marie konal v klášteře kanonickou vizitaci. Neprozřetelně popřál sluchu jedné z mnišek jménem Kateřina od Nanebevstoupení, která k svatě Marii od Ježíše chovala velkou závist a antipatii a těžce obvinila a pomluvila svou převorku. Vizitátor, aniž by si opatřil názor většiny, která stála plně za svou představenou, neváhal zbavit ji funkce a hanobit ji před klášterní kapitulou. Na její místo povolal matku Annu od Andělů z kláštera v Cuervě. Svěťice přijala toto pokoření bez sebemenší nevole, a dokonce s radostí předala své nástupkyni klíče 25. července 1600.

Toto pokoření trvalo dvacet let, kdy představení nedovolili její opětnou volbu, přičemž perzekuce závistivou sestrou Kateřinou bez ustání pokračovala. K těmto vnějším zkouškám přistoupila dlouhá období vnitřního utrpení a těžkých nemocí a to vše ji ponořilo do prodloužené vnitřní noci víry. Pán si ji tak připravoval na přetvářející jednotu vnitřního zasnoubení.

Opět na svícnu

Velká zkouška trvala až do roku 1620, tedy ještě rok po smrti sestry, která ji očerňovala a která na přímluvu své oběti obdržela milost pokojné smrti a osvobození od očistcových muk. Po duchovních temnotách a úzkostech následovaly velké milosti a bohaté zážitky pokoje (1620–1624). Toto období ukončil tentýž představený, který je zahájil, a nyní ji veřejně před celou komunitou rehabilitoval a prosil za odpuštění svého nerozumného počínání. 25. června 1624 ji komunita mohla opět zvolit představenou. Po třech letech ji vzhledem k věku a zdra-

votnímu stavu osvobodila od odpovědnosti za komunitu, ale žádala ji, aby zůstala rádkyní a novicmistryní. Vykonávala tuto funkci až do své smrti.

Ukřižovaná s Kristem

Poslední desetiletí jejího života (1629–1640) bylo obdobím ustavičných bolestí a nemocí a bylo tak hluboce poznamenáno slovy, která jí Pán řekl o svátku Zjevení Páně 1629:

„Marie, žádáš mě, abych tě vysvobodil z vězení těla; věz, že ještě nenadešel čas, protože jestliže jsi dosud žila pro sebe, nyní máš žít pro druhé; tvůj odpočinek tě čeká na věčnosti.“

Svěťice v tomto období opravdu nežila pro sebe, ale jediné pro dobro komunity, pro Boží slávu a obrácení hříšníků.

Když byla počtvrté zvolena rádkyní komunity a podle svých sil a možností zastávala úřad novicmistryně, byla pro své sestry vzorem vytrvalosti a horlivosti v mnišském životě. Až do okamžiku smrti sledovala s nejvyšším zájmem stavbu nového konventního chrámu a úzkostlivě se starala, aby byl Bohu postaven chrám důstojný a náležitě ozdobený, a přes obtíže věku ustavičně usilovala, aby od svých četných přátel vyprosila almužny a materiální pomoc.

Za obrácení hříšníků, zvláště těch největších, kteří se nacházeli ve svrchovaném nebezpečí věčné záhuby, obětovala Pánu svou duši i své tělo jako oběť a následovala tak Krista. A protože v následování Krista chtěla také zemřít jen z poslušnosti, řekla převorce na lůžku své agonie: „Matko, chcete mi dát povolení, abych zemřela?“

Když přijala s největší zbožností viatikum a pomazání nemocných, tato panna nejmoudřejší odevzdala svou duši Bohu v 10 hodin dopoledne 13. září 1640 ve věku osmdesáti let po šedesáti třech letech řeholního života.

Pramen:

www.carmelitanioroma.it

Překlad -lš-

Josef a Marin slib panenství

V židovské společnosti, která setrvávala v panenství už nepraktikuje a už si ho nechrání (nejsou tu ani instituce, které by je chránily, ani vzory, které by je praktikovaly), mohl být slib zachován jen v rámci manželství. Manželství bylo proto pro Marii nutností: jen v manželství mohla uskutečnit svůj záměr: jen manželství jí mohlo představit jako pannu.

Ale protože v tomto manželství nesmělo jejímu panenskému povolání nic stát v cestě, předpokládalo to, že její muž, kterého jí její rodina vybrala, bude chápat a respektovat její slib.

Tento úkon odevzdání, který uskutečnila, byl tedy úkonem víry.

Předpokládám, že oba, Maria i Josef, byli mladí a byli si vědomi odpovědnosti, že aniž by znali svou mimořádnou budoucnost, žili v dokonalé přítomné připravenosti. Představuji si Josefa jako mladého, plného síly, jako libanonského pastýře, o kterém píše Píseň písní.

Že by proto nemiloval? Že by proto nebyl zamilován?

Měl nepochybně pocit, že tato mladá dívka a on patří k sobě, a byl si vědom její velké nadřazenosti nad sebou. Láska muže si bere lásku ženy jako vzor, jako tichou vychovatelku své mužné síly. Maria učinila Josefa panickým, jako svým úsměvem měla

učinil panickým mnoho mužů z onoho kněžského rodu, který děkuje právě jí, že v tomto světě prožívá v lásce tajemství mužského panictví.

Josef a Maria se zřekli otcovství a materství; nevěděli však, co plodného se skrývalo v této oběti; nemohli tušit, co nevýslovného, co nepochopitelného se má mezi nimi přihodit.

A přesto nemělo jejich sjednocení žádnou podobnost s uzavřeným spojením v dvojím klášteře spojeném do jednoho. Byli přeplnění nadějí. Musela v nich být předtucha, že budoucnost světa spočívá na této jejich dohodě.

*Z La Vierge Marie, str. 32
Překlad -lš-*

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

Světlo pokoje rozsvítil v jeskyni Narození v Betlémě desetiletý Štěpán Ivatovič z rakouského Attnang-Puchheimu. Štěpán navštěvuje základní školu sester františkánek ve Vöcklabrucku. Učitelé ho označují za příkladné dítě, které se vyznačuje tím, že pomáhá druhým. Jeho rodiče uprchli z Jugoslávie během války a usadili se v Horním Rakousku. Štěpána doprovázelo na cestě do Betléma 450 poutníků spolu s delegací hornorakouského hejtmána Josefa Pühringera.

Iniciátorem betlémského světla je ředitel ORF Horní Rakousko Helmut Obermayer. Letos putuje světlo z Betléma do 30 zemí Evropy již po pětadvacáté.

Překvapující tridentská modernost

O homiliích svatého Karla Boromejského z roku 1584, tedy roku jeho smrti

Není snadné sblížit se se svatým Karlem Boromejským. Jeho impozantní postava jako by varovala každého, kdo se chystá hovořit o osobnosti a díle tohoto světce, zvláště pokud není členem ambroziánského kléru, který věrně stráží jeho odkaz.

Letos slavíme čtyřsté výročí jeho svatořečení (1. listopadu 1610) a jeho nástupce kardinál Tettamanzi vydal nově k této příležitosti knihu *Svatý Karel a kříž*.

Kniha nám vybraným způsobem ilustruje lásku Karla Boromejského ke kříži a ke Kristu z jeho kázání k lidu. Cituje široce z jediného písemného svědectví jeho zachovalých homilií v milánském dómě v roce 1584, což je rok jeho smrti, a to dává jeho slovům obzvláštní váhu.

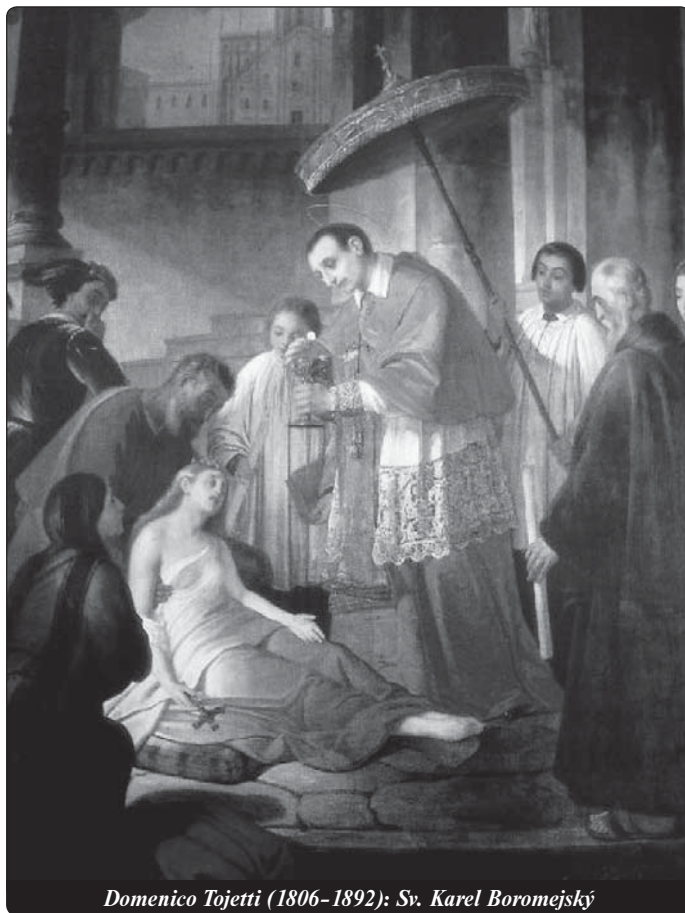
Chtěli bychom prostě dát znovu zazníti několika slovům spolu se zvýrazněním, která jim uděluje Tettamanzi. Hovoří o svatém Karlu v úvodních stránkách a cituje zesnulého historika Antonia Rimoldiho jakožto člověka, který se postupně stal konvertitou. Tettamanzi přitom zdůrazňuje fakt, že „první krok na cestě obrácení nevykoná člověk, nýbrž Bůh. Nikdo nemůže Bohu vytrhnout tento primát, který svědčí o absolutní nezaslouženosti jeho lásky a potřebě bezpodmínečné věrnosti jeho darům: člověku přísluší, aby se dal přitáhnout a přivést touto vnitřní přitažlivostí.“

Obrácení vědí, co je to modernost (jako u svatého Františka, který ne náhodou vystupuje právě na počátku moderní epochy). Říci o svatém Karlu, že se obrátil, znamená odvolávat se na křesťanství nikoliv jako na známý předpoklad, který uchvacuje pozornost přede vším ostatním, nýbrž mluvit o zájmu, který může vyvolat v srdci sám Ježíš Kristus bez jakýchkoliv předpokladů, a to do-

konce u osoby, která má v církvi postavení, ale to pro ni není důvod, proč miluje Krista. A právě to se stalo svatému Karlu, který přijal své postavení podle zvyklostí své doby.

„Tajemstvím svatého Karla je láska,“ jak píše kardinál Giovanni Colombo, „on často pro lásku plakal. Když pak od kříže a od Eucharistie obrátil zrak k zemi, jeho oči zamilovaného člověka, které se dlouho dívaly do světla božské lásky a byly jim oslněny, viděly všechno ponořené do tohoto světla, zvláště chudé, trpící, nemocné, zachvácené morem, a zahrnoval je stejnou láskou.“ Tettamanzi říká, že svatý Karel se s přibývajícím věkem tím více „zmenšoval“, čím dál více se věnoval Pánovým chudým: toto zmenšování symbolizovalo změnu jeho hesla na „humilitas“ – pokora.

Když pak dlouze cituje Karlova kázání, upozorňuje na jejich hlavní charakteristiku, totiž že vyúsťují bez výjimky do modlitby. Tak v homilii z 27. května 1584: „Ano, my uznáváme, Pane, tu osklivou věc, že jako lidé z masa nosíme v hrudi srdce ze železa. Ale jestliže naše srdce ztvrdnou, jak je můžeme vlastními silami zněžnit? Nejsme schopni, Pane, myslet na něco, jako by to pocházelo od nás, nejsme schopni se kát, plakat nad spáchanými hříchy, změnit mravy, napravit život. To Ty, Pane, můžeš vzbudit z kamenů syny Abrahámovy (...). Odejmi tedy naše srdce a dej nám srdce, která bys mohl přijmout, srdce, jakými bychom mohli chtít jen to, co Ty chceš, a nenávidět jen to, co Ty nenávidíš, tak abychom nade všechno milovali jen Tebe a stali se tak hodni tvé lásky. Amen.“

Domenico Tjetti (1806-1892): Sv. Karel Boromejský

Je zde dále invokace, kterou končí kázání na Velký pátek 1584, která přímo ranila kardinála, protože ji uvádí nejen na začátku, uprostřed a na konci knihy, ale také v úvodu a přisvojuje si ji pro své kázání v Miláně: „Ach, nejsme hodni, věčný Otče, ale Ty popať na tvář svého Krista, pohleď na ty rány, na ty podlitiny, na tuto krev, podívej se na to tělo rozdrásané na všech údech. Přijmi tuto oběť, usmíř se pro takový celopal. Krev tvého Synáčka křičí o milosrdenství a odpuštění pro nás, o milost, lásku a slávu... Pohleď na všechny hříšníky zrakem svého milosrdenství a nehleď na to zlé, co spáchali, věru, dívej se na svůj obraz, na krev svého Synáčka, která obmývá vykoupené; ať se konečně vrátí ze svých tak špatných cest a hledají jen Tebe, původce života a všeho dobra. Spatří v této tváři, v těchto ranách, v této krvi svého Krista všechny lidi všeho druhu, stupně, ve všech podmínkách. Vždyť za všechny a za každého byla prolita tato krev, aby nepřestali oslavovat tvé jméno, šířit tvé království, horlit pro tvoji slávu, aby se naplnila tvá vůle jak na nebi, tak na zemi. Amen.“

Ve skutečnosti tato invokace zranila také nás, protože je to, jako by tvrdila ve formě modlitby, tedy ještě důraznějším způsobem, že je možno jít k Otci jedině proto, že nás vidí ve tváři svého Syna. Ostatně svatý Karel to říká výslovně, když připomíná lítost svatého Petra: „Zazpíval kohout a Pán pohlédl na Petra dobrotivým božským pohledem, který volá spravedlivě k úžasu a hříšníky k lítosti.“

A pak tyto invokace svatého Karla nás zasahují také proto, že jsou bohaté na teplý, univerzální, ekumenický dech. Slyšíme je jakoby na autentické struně II. vatikánského koncilu, která proniká i vírou těch církví, které nejsou v plném společenství s Římem.

Tak jako autentičtí interpreti II. vatikánského koncilu nebyli vzdáleni od tzv. předkoncilní tradice, protože ta je živila a vedla,

tak také Trident a jeho autentičtí interpreti nebyli „protireformisté“ a přijímali to právě, co pomáhalo překonat pelagianismus.

Poslední příklad homilie je hluboká biblická meditace o starozákonních textech, která jde tímto směrem. „Eucharistická pastore“, kterou historikové pokládají za hybnou páku církevní obnovy, se v neztenčené míře projevuje i u svatého Karla. Mše svatá není pro něho nic jiného než opětovné přítomnění té jediné oběti, kterou Ježíš přinesl na kříži: „A co jiného znamená stát se přítomným této strašné oběti, naslouchat mši, dívat se na kněze, který celebruje, než být přítomen u nejsvětějšího Kříže našeho Pána? Nikoliv mrtvá znamená, nikoliv spisy na oživení této památky, ale on sám, jeho tělo a jeho krev, které nám Pán zanechal.“

V jiném kázání v postě 1584 ukazuje svatý Karel plně vědomí víry, že nezmůžeme vůbec nic, jestliže sám Pán není s námi, víry, která je nečekaně otevřená pro aktuální geopolitickou skutečnost našich dnů: „Jako slunce, když opouští naši polokouli a přechází k protinožcům, tam září jako světlo nového dne a zahání temnotu noci, přináší svit a teplo, tak – běda nám – vzdaluje se od nás Kristus, slunce spravedlnosti, a přechází k protinožcům, do Indie a na jiné ostrovy nedávno objevené, ony se zapalují láskou a září, zatímco my necitelně padáme zahaleni do temnoty noci (...). Ó sladký Kriste! Ty jsi naše největší Slunce, protože Ty můžeš ozařovat a zahřívát nejen jednu část světa, ale dokonce kdyby zde bylo nekonečné množství světů, Ty bys je ozařoval nekonečnou září. Proto je správné, abys přenesl světlo ke vzdáleným národům v jiné části světa. Ale Pane, zůstaň také s námi, protože (říkám to v slzách) u nás se připozdívá.“

Prekvapující tridentská modernost!

30giorni 8-9/2010

Překlad -lš-

Na zemi není dokonalá blaženost

Kapitola z Lidového katechismu

1. Pozemská dobra, jako bohatství, sláva, rozkoše nemohou samy o sobě učinit šťastným. Nemohou totiž nasycit naši duši, často ztrpčují náš život a při smrti nás zcela opouštějí.

Pozemská dobra nemohou nasycit naši duši. Náš duch potřebuje stravu, tak jako naše tělo; nemůže však být nasycen něčím tělesným, stejně jako tělo se nesytí něčím duchovním (Ketteler). Proto říká Kristus Samaritance: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit“ (Jan 4,13). Pozemská dobra jsou jako kapky vody, které spadnou do ohně: nehasí ho, ještě ho více roznítí. Podněcují totiž stále více naši žádostivost. Bohatství může nasycit duši stejně málo, jako kdybychom chtěli oheň hasit olejem nebo žízeň solí (sv. Bonaventura). Když se v pohanském Římě na počátku císařství mimořádně rozmnožilo bohatství a blahobyt, den ze dne rostl počet sebevražd. „Jen v poznání pravdy a ve svatém životě může člověk najít klid srdce“ (sv. Augustin). Pozemská dobra a požitky dokonce často život ztrpčují. Je kus pravdy v bajce starých Řeků: Když si rozkoš a bolest na sebe stěžovaly na způsobenou bezpráví, dal je Zeus spoutat spolu řetězem. A skutečně, kde je rozkoš, tam je i bolest. Pozemská dobra jsou jak trní: když na nich srdce lpí, způsobují bolest, jako člověku, který v dlani tiskne hloží (sv. Jan Zlatoústý). Tak jako se vody sladkých řek vlévají do hořkého a slaného moře, tak se nakonec všechno pozemské potěšení změní v hořkost (sv. Bonaventura). Jaké neštěstí vlečou za sebou teprve zakázané rozkoše, podobně jak tomu bylo se zakázaným ovocem v ráji! Člověku se vede podobně jako rybě, která se chytí na háček: po krátkém potěšení následuje krutá

bolest (sv. Augustin). Zakázané rozkoše jsou jako otrávené plody, které se na první pohled jeví vzácné, ale po požití způsobují smrt. „Svět je nepřítel svých přátel“ (Segneri).

Pozemská dobra nás ve smrti opouštějí. Při smrti si s sebou nemůžeme nic vzít (1 Tim 6,7). Svět pomine i s jeho rozkošemi (1 Jan 2,17). Proto volá Šalomoun: „Marnost nad marnost a všechno je marnost“ (Kaz 1,2). Při papežské korunovaci se zapaluje hrst koudele za zpěvu: „Svatý otče, tak pomíjí sláva světa!“ Nám lidem se vede jako pavoukovi. Dlouho pracuje a ze svého těla souká vlákna na svou síť, do které se chytají mouchy. Ale přijde služka se smetákem a síť smete, a pavouk je na holičkách. Stejně tak člověk celé dni a léta se plahočí, aby získal nějaké jmění, úřad nebo osobu. Ale přijde překážka, nemoc, nebo dokonce smrt a všechny plány jsou zmařeny (Hunolt). Proto se žádostivi lidé tolik bojí smrti. Pohanský filosof Epikuros tvrdil, že člověk je na světě proto, aby si užíval života. A také žil podle svých zásad. Cicero, který ho znal, o něm prohlásil: „Neviděl jsem člověka, který by měl tak velký strach ze smrti jako Epikuros.“

Pozemská dobra jsou zde jen k tomu, aby nám pomohla dosáhnout věčné blaženosti.

Celé stvoření je jako žebřík a každý tvor je jedna příčka k dosažení Boha (Weninger). Tak jako v malířově dílně všechny předměty jako barvy, štětce, olej slouží jen k zhotovení obrazu, tak slouží všechny pozemské věci jen k tomu, aby nám pomohly dosáhnout věčné blaženosti (Deharbe). Kdo je příliš upoután k pozemským věcem, těžko dosáhne svého pravého cíle. Pozemské věci jsou ja-

ko zápalky. Slouží k rozsvícení světla. Ale kdo je drží v prstech příliš dlouho, toho popálí. Pozemská dobra máme používat jen tak, aby nám pomáhala dosáhnout věčného cíle. Jestliže však nám v tom brání, musíme se od nich osvobodit (sv. Ignác z Loyoly). Pozemská dobra mají sloužit nám, a nikoliv my jim. Máme proto tohoto světa užívat tak, jako bychom ho neužívali (1 Kor 7,31).

2. Jen evangelium je schopno učinit nás již zde na zemi částečně šťastnými, protože kdo se řídí naukou Krista, nalezne vnitřní pokoj.

Poznáním a následováním Kristova učení můžeme dosáhnout právě spokojenosti. Proto říká Ježíš Samaritance: „Kdo však pije vodu, kterou já mu dám, nebude žíznit navěky“ (Jan 4,14). Při kázání o Eucharistii v synagoze v Kafarnaum řekl Pán: „Kdo přijde ke mně, nebude hladovět“ (Jan 6,35). Kdo má pravou spokojenost, toho ani pozemské neštěstí nemůže učinit opravdu nešťastným. Bez této vnitřní spokojenosti však není pravého štěstí, stejně jako všechna pozemská dobra nemohou člověku přinést štěstí, jestliže v zemi panuje válka. Zatímco Kristus slibuje spokojenost a opravdové štěstí těm, kdo zachovávají jeho učení, tak jiní proroci představují jiné evangelium: epikurejci chtějí lidi učinit šťastnými pozemskými rozkošemi, socialisté zrušením soukromého vlastnictví, liberálové bezmeznou svobodou, volnomyšlenkáři odbouráním všeho náboženství, jiní prohlašují za štěstí hudbu, poezii, sport apod. Dříve nebo později budou muset dát za pravdu svatému Petrovi: „Pane, ke komu půjdeme, ty máš slova věčného života“ (Jan 6,68). ▶

► **3. Kdo zachovává Kristovo učení, bývá pronásledován;** ale toto pronásledování mu doopravdy nemůže uškodit.

Svatý Pavel říká: „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.“ – „Celý život křesťana je kříž a trápení, jestliže chce žít podle evangelia“ (sv. Augustin). „Ujišťuji vás: čím méně zbožně kdo žije, tím méně pronásledování zakusí“ (sv. Řehoř Veliký). Kristus říká: „Není služebník nad svého pána. Jestliže mě pronásledovali, i vás budou pronásledovat.“ A jinde říká: „Posílám vás jako ovce mezi vlky“ (Mt 10,16). „Tak jako zloděj nemá rád světlo, tak hříšník nesnáší spravedlivé“ (sv. Jan Zlatoústý). Především lidé tohoto světa, kteří hledají štěstí jen ve světě, budou nás pokládat za blázný (1 Kor 4,10), budou nás odsuzovat (1 Kor 4,3), budou nás nenávidět (Jan 17,14; Mt 10,22) a pronásledovat (Jan 15,20). Kdo však chce být od světa milován a chválen, běda mu. Svět nemiluje nikoho, kdo nejdříve neměl v nenávisti Krista (sv. Jan Zlatoústý). Zásady světáků jsou v úplném protikladu k učení Ježíše Krista. Ti, které Kristus blahoslaví, jsou pro svět blázný (Mt 5,3–10).

Kristus nám však slibuje: „Každý, kdo má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále“ (Mt 7,24).

Josefu Egyptskému všechna pronásledování nejen neuškodila, ale naopak posloužila. Jak velice byl pronásledován spravedlivý David, nejdříve králem Saulem a pak vlastním synem Absolonem: ale ze všech pronásledování vyšel vítězně. Proto David volá: „Mnoho soužení přichází na spravedlivého, ale Pán ho ze všech vysvobodí“ (Ž 34,20). „Bůh spravedlivého neopustí“ (Ž 37,25). To, čím nám chce kdo ublížit, použije Bůh k našemu blahu. Po Velikém pátku přichází velikonoční jítro. „Dobrý křesťan se nemusí

ničeho bát, ani lidí, ani ďábla. Je-li Bůh s námi, kdo může být proti nám?“ (sv. Jan Zlatoústý)

4. Dokonalá blaženost není tedy na zemi možná. Žádný člověk se nemůže zcela vyhnout utrpení.

Lidé tohoto světa, jak jsme viděli, upadnou do neštěstí, spravedliví jsou pronásledováni. K tomu přistupuje skutečnost, že nemocem a nejtrpčím utrpení – smrti nikdo neujde. Země je slzavé údolí (Zdravas, Královno). Země je velká nemocnice, kde je tolik nemocných, kolik je lidí na světě. Země je bojiště proti nepřítelům naší spásy. Sám náš život je vojenská služba (Job 7,1). Země je místo vyhnanství velmi vzdálené od pravé vlasti (Segneri). Je jako rozbourané moře, kde vládnou stálé bouře. Štěstí a neštěstí, radost a bolest se v lidském životě střídají jako sluneční svit a déšť. Každé štěstí na zemi je předzvěstí blízkého neštěstí. Když makedonskému králi Filipovi najednou ohlásili tři šťastné události, ulekl se a zvolal: „Stal jsem se příliš šťastným. Tak to dlouho nezůstane.“ Štěstí je jako žebřík: o kolik příček vystoupíme, o tolik budeme muset sestoupit. Císař Karel V. prohlásil: „Měl jsem dobu šťastné vlády, a přesto jsem nezažil ani jednu čtvrt hodinu nezkalené radosti. Protože po každé radosti a vítězství následovaly starosti a úzkosti.“

Náš život je plavba, při které nás vlny hned vynášejí do výše a hned zase vrhají dolů (sv. Ambrož). Je to putování, jehož cesta vede tu po rovině, tu po strmých kopcích (sv. Řehoř Veliký). Ani když vynaložíme největší úsilí k zlepšení, společnost nikdy nebude zbavena velkých ran, neboť utrpení a strádání je údělem našeho rodu. Úsilí socialistů o život bez nouze, jen v klidu a požitku je úsilí o nedosažitelný cíl. (Lev XIII.)

*Dienst am Glauben 3/2010
Překlad -lš-*

Newman a milánská církev

19. září vyšel v *Avenire* článek podepsaný kardinálem Dionigim Tettamanzim, milánským arcibiskupem, o podivuhodném poutu mezi kardinálem Johnem Henrym Newmanem a církví v Miláně. Přinášíme několik úryvků:

Chtěl bych se zastavit u vztahu, jaký měl Newman k jedné konkrétní místní církvi, totiž oné ambroziánské, nikoliv jen proto, že studoval „majestátního Ambrože“, jak ho nazýval, ale také pro svůj pobyt v Miláně od 20. září do 23. října 1846 během jeho cesty do Říma: pobyt, který zanechal *mimořádnou odezvu v Newmanově duši*, jak sám napsal v osmi dopisech, které poslal z Milána svým přátelům v Anglii (...). Je to církev svým způsobem zvláštní, ona církev, kterou Newman potkal v milánském domě a v dalších chrámech, které na něho hluboce zapůsobily velkým počtem svatých přijímání: „Tato přijímání nejen že jsou každodenní, ale balustráda se naplní několikrát během jedné hodiny. Myslim, že jsem neviděl mši, při

kteří by se nepodávalo přijímání, nemluvě o přijímání mimo mši. Zde v kostele svatého Ambrože člověk pochopí Boží církev lépe než v jiných místech a je přiveden k tomu, aby myslel na všechny, kteří jsou jejími členy. A nejedná se o pouhou nějakou imaginaci... je tu na dvacet otevřených kostelů, a do kteréhokoliv člověk vstoupí, najde zde ostatky svatých, Nejsvětější svátost připravenou k adoraci, dokonce dříve, než sem člověk vstoupí. *Není nic, co by mi tak silným způsobem ukázalo jednotu Církve jako přítomnost božského Zakladatele a jeho Život*, kamkoliv jsem přišel.“ „Dojmy“, které v Newmanovi vyvolaly milánské chrámy, zatímco nám dávají odhalit zajímavé aspekty o jejich minulosti, ukazují nám také, jak „*lidová svátost*“ – plod víry prožívané v každodenním životě v čas-

SEMINÁŘ NA KUBĚ

Kuba má po padesáti letech opět kněžský seminář. Požehnal ho kardinál Jaime Lucas Ortega y Alamino za přítomnosti prezidenta Raúla Castra nedaleko hlavního města Havany. „Bývalý prezident Fidel Castro tak splnil slib, který dal v roce 1998 Janu Pavlu II. při jeho návštěvě Kuby,“ řekl Ortega při slavnosti. Papež Benedikt XVI. poslal novým seminaristům a účastníkům slavnosti své zvláštní požehnání. Mezi účastníky byla delegace významných osobností americké církve.

(rv-kna)

PAPEŽ NAVŠTÍVÍ NĚMECKO

Benedikt XVI. přijal pozvání prezidenta Christiana Wolfa a uskuteční v září 2011 oficiální návštěvu Německa. Kromě Berlína navštíví diecéze Erfurt a Freiburg. Návštěvu potvrdila Německá biskupská konference.

EKUMENICKÝ PATRIARCHÁT

Turecko udělilo občanství asi desítky zahraničních pravoslavných patriarchů v Řecku a v Americe, aby Turecko bylo opět sídlem historického ekumenického pravoslavného patriarchátu. Zatím nechtělo titul „ekumenický“ připustit. Vládní představitel prohlásil, že Turecko je hrdé na to, že je vlastní patriarchátu.

Kath-net

ti společenství – dokáže *uvolnit velkou misijní sílu*, jako pozvání, abychom se nechali oslovit a získat (...). Newman píše: „Toto je místo, které na mě zapůsobilo více než Řím. Jistě, nebyl jsem ještě katolík, když jsem sem přišel, ale Milán představuje větší lákadlo než Řím, a to se svou historií, která je mi důvěrně blízká. Zde byl svatý Ambrož, svatý Augustin, svatá Monika, svatý Atanáš atd. Až do svatého Lva Řím zřídka předstává relevantní motivy z profilu historie – samozřejmě s výjimkou některých mučedníků, jako je svatý Vavřinec.“ V dopise své sestře Newman vyznává: „Nebyl jsem ještě ve městě, které by mě tak okouzlo: stát před hroby velkých světců, jako je Ambrož a Karel, vidět místa, kde svatý Ambrož zavrhl ariány, kde svatá Monika bděla v noci se »zbožným lidem«, jak to nazval svatý Augustin, a kde sám Augustin byl pokřtěn. Naše nejstarší kostely v Anglii nejsou ničím, pokud jde o starobylou úctu těchto zdejších chrámů z doby, kdy u nás svatý popel světců byl rozhazován do čtyř větrů. Je to tak velká věc, být tam, kde je úsvit, tak říkajíc kolébka křesťanství, a ta ustavičně trvá až dodnes (...).“ A upřesňuje: „Svatý Karel jako by stále ještě žil. Všude vidíš jeho připomínky: kříž, kterým zastavil mor, když ho nesl ulicemi, jeho mitru, jeho prsten, jeho dopisy. Především jeho svaté ostatky: každý den se slaví mše u jeho hrobu, a pak vidět všechno tam shora. *Ó dobrý pastýř lidí*, jako by bylo vepsáno do každé věci, kterou vidíme. Je to, jako by bylo spojení mezi ním a námi.“ Těmi „my“ myslí Angličany, za které prosí Newman svatého reformátora, především aby našli autentickou víru a katolický život: „Nemohu nemít důvěru, že udělá něco pro nás zde dole z místa, kde je mocný, a to i přesto, že my jsme na jedné straně Alp, a on patří na druhou.“

Z 30giorni 8-9/2010
přeložil -lš-

Naslouchat klasickým sborům

V neděli není pro mne nic krásnějšího než slyšet dobrý chrámový sbor. Dobrým rozumím klasický sbor a hudbu, která člověka plně uchvátí, třeba jako krásné Mozartovo Requiem při pohřbu nebo hřejivý šepot latinských slov při proměňování. Obojí člověka uchvacuje. Hudba vyžaduje vnitřní klid, jaký potřebuji k modlitbě. Mohu se pak snažit ušetrat a intenzivněji modlit.

Při nedělní mši v Brompton Oratory v Londýně se mohu v krásné hudbě doslova koupat. Samozřejmě, hudba i tu tvoří jen rámec. Hlavní „atrakcí“ je liturgie – ale ta je obohacena hudbou z pozdní renesance a raného baroka, jako Palestrina, Victoria, Orlando di Lasso nebo Claudio Monteverdi – proměňují moji účast při mši i v kulturní zážitek. Místo abych jen mrzutě splnila nedělní povinnost, těším se na mši jako na dobrý koláč.

Přirozeně Brompton Oratory je něco zvláštního. Založena svatým Filipem Neri, velkým milovníkem polyfonie šestnáctého století, velice si zde váží tradice. Každý, kdo zde alespoň jednou zažil mši svatou, může potvrdit, jak krásná tato tradice skutečně je. Slyšela jsem dokonce, že někteří lidé při zvuku této hudby

konvertovali. Svatý Filip opravdu uměl lidi přilákat nádhernou hudbou do chrámu a tak získat jejich duši pro Boha.

Modlitba jako pozdvižení mysli k Bohu se mi jeví při vůni kadidla v krásně vyzdobeném chrámě o něco snazší. Hned u vchodu vidíme a slyšíme, že jsme na posvátném místě. I se zavázanými očima bych přesně věděla, kde jsem. Katolická mše je zážitek nejen pro duši, ale i pro tělo. Naše víra přikládala vždy smyslovosti důležité místo. Vždy vznikaly partitury, které vynikající skladatelé komponovali ke mši. Slyšet o svátcích v chrámě orchestr při Mozartově nebo Haydnově mši je docela něco jiného, než ho slyšet v neutrální koncertní síni.

Mnohé moderní kostely dnes připomínají spíše nádražní haly. Zdá se, jako by zde byl záměr systematicky ničit nezaměnitelný charakter chrámu. Na oltáři schází kříž. Místo kadidlové vůně je ve vzduchu cítit jen sladká vůně aftershave celebranta. Místo krásného roucha má jen batikovanou štolu. Místo meditativního koncertu křičí mladé dívky v krátkých džínových sukýnkách do mikrofonu. Písničky jsou líbivé, ale ztrácí se mi důstojnost a rozjímavý charakter, který ve mši hledám.

Také se přiči mému estetickému vkusu dlouhohlavý kytarista, který to doprovází. Mše svatá se nejmenuje pro nic za nic mše svatá. Je to místo, kde bych chtěla najít klid, místo, kde Bůh v proměňování vstupuje mezi nás. Nelíbí se mi proto všechno, co mě od toho odvádí.

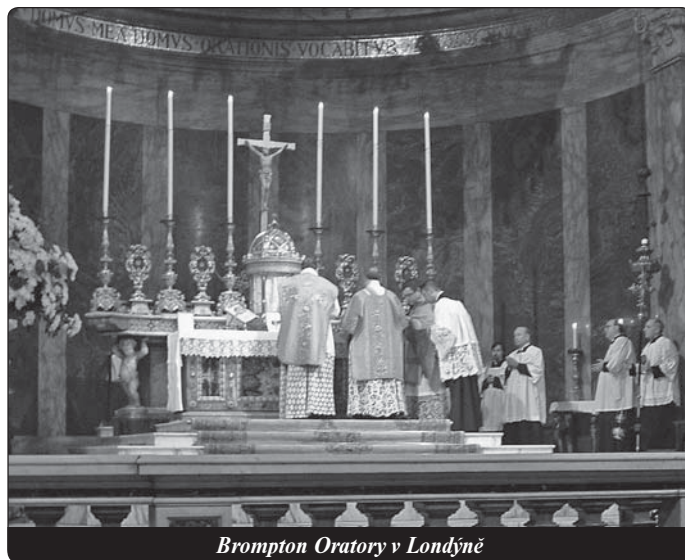
Brompton Oratory v Londýně

Nechtěla bych vypadat jako nějaká teta. Doma si docela ráda poslechnu elektronickou hudbu nebo rock, ale do kostela se tato současná móda nehodí. Bohužel, mnoho kněží podceňuje mladé lidi. Když jdete v neděli do Brompton Oratory, potkáte tam velký počet mladých lidí svátečně oděných. To tradiční se tedy nelíbí pouze mně.

Kdo sledoval papežskou návštěvu ve Spojených státech v televizi, mohl zažít dobrý příklad moderní kochoviny. Předvádělo ji mezinárodní potpourri.

Bolestný výraz v tváři Benedikta XVI. nebylo možno neznamenat. Každý, kdo má trochu hudebního vkusu, nemohl pochopit, jak mohlo dojít k produkci takového rámusu. Že by se tím cítili osloveni Afričané, kteří znají jen bongo-bubny? Když se pokoušíme křečovitě vyhovět každému vkusu, nezbuďte nakonec nich chutného. Proto se přimlouvám spíše za tradici, alespoň v chrámové hudbě.

Z knihy *Fromm!*
od Elisabeth von Thurn und Taxis
přeložil -lš-

Brompton Oratory v Londýně

Sebepoznání vede k Ježíšovu Srdci

Rozhovor redakce Zenit se spisovatelkou Gabrielou Kubyovou

Ve své knize *Sebepoznání vede k Ježíšovu Srdci* zabývá se autorka bestsellerů Gabriela Kubyová sebepoznáním jako druhým obrácením. Tato spisovatelka, překladatelka, často zvaná k přednáškám, má dar vykládat pozice učitelského úřadu a jejich významu v řeči pro dnešního člověka velmi srozumitelné, obohacené vždy novými metaforami. Ve své poslední brožuře píše: *Neslyšíme téměř nic o posledních věcech, o dědičném hříchu, o okamžiku smrti jako rozhodujícím momentu pro nebe, peklo nebo očistec, o novém příchodu a soudu v poslední den.* Michaela Kollerová jí proto položila několik otázek týkajících se odpuštění a zpovědi a jejího hodnocení jedné zprávy o působení dobra a zla.

Paní Kubyová, napsala jste spis o sebepoznání. V článkách psychologických poradců se často objevuje téma odpuštění, odpouštět druhým a tak léčit zranění. Co podle vašeho názoru schází těmto článkům?

Téma odpuštění je jistě velice důležité. Formulujeme to v modlitbě Otče náš: *Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.* Nejsou zde žádné vytáčky. Je to nevyhnutelný krok k vnitřnímu míru, abychom odpuštěli těm, kteří nám ublížili. Méně jasné je, že musíme také druhé prosit o odpuštění.

My nejen býváme zraňováni, ale také zraňujeme druhé. Ale protože zraněními, která jsme způsobili druhým, sami netrpíme, necítíme tlak žádat o odpuštění. Ve mši se modlíme: *„Uved naše kroky na cestu pokoje.“* Je velmi důležité, abychom si položili jasnou otázku: *Kdo ode mne trpěl? Kdo čeká na moji prosbu o odpuštění?*

Je snazší odpustit, když vím, že druhý si uvědomuje, že mi

způsobil bolest. Pak žijí oba ve stejné skutečnosti, oba opět nazývají zlo zlem a dobro dobrem. A to je cesta k míru.

Křesťanská média před časem přinesla zprávu o odsouzení jediného, který se mezi zločinci Rudých khmerů v Kambodži přiznal ke své vině. Bývalý šéf katů Pol Potova režimu se před svým zatčením stal křesťanem. Můžete si představit souvislost mezi konverzí a přiznáním?

Samozřejmě že zde existuje souvislost. Když potkám Krista, vidím v jeho světle svou vlastní vinu. Abych vůbec mohl uznat svou vlastní vinu, která je tak strašná, jako je vina vrchního kata režimu, který zavraždil během čtyř let dva a půl milionu lidí, musí tomu předcházet poznání Kristova milosrdenství. Četla jsem, že rodiče a dva sourozenci misionáře, který přispěl k obrácení zločince, byli oběťmi Rudých khmerů. To znamená, že obrácení předcházelo velkým činům Kristovy lásky.

Právě vzhledem k tak extrémním zločinům se lidé ptají: Jak přichází na svět zlo? Jak se může něco takového stát lidskou rukou, když jsme všichni stvořeni k Božímu obrazu?

Mohu si to vysvětlit tak, že buďto nás uchvátí Duch Svatý, nebo nás posedne Zlý a učiní si z nás nástroj. Lidé přece páchají činy, které jsou daleko větší, než mohou lidé vlastní silou vykonat.

Svatí nechávají působit Duha Svatého. Tak vznikají na-

příklad řády, které trvají více než tisíc let a které založil jeden člověk. Na druhé straně vidíme nepochopitelná zvěrstva. Ježíš mluví zcela jednoznačně o Satanovi. Ježíš přišel na svět, aby přemohl dílo Satana. Věřím, že my lidé rosteme buďto v moci Boží, nebo v moci Satana. Jsme stále ve vývoji.

Když se otevřeme zlu a ani si nejsme vědomi, že toto zlo dává sílu, která nás také vede k pokušení, pak sklouzáváme stále více do oblasti zla. Nejdříve se hlásalo, že ďábel je mrtev. Když pak byly hříchy stále větší, došlo se k závěru, že je mrtvý Bůh.

Těžko pochopitelné příklady zla vedou dále k tomu, že se člověk nezabývá svými vlastními každodenními hříchy a vyhýbá se tak sebepoznání. Co můžete říct o vyhýbavých strategiích?

V každém konfliktu, který máme s lidmi, náš první impuls je tento: ukazujeme druhému, že máme nějakou velkou potřebu a že ten druhý musí chápat, proč tak jednáme. Nejsme ochotni změnit perspektivu a ptát se: *Čím jsem ke konfliktu přispěl já sám? Kdybychom to udělali, byl by rychle mír.* Existuje jedna věta: *„Mír existuje jen mezi viníky.“* To znamená mezi lidmi, kteří jsou si vědomi své viny. Ale zatím mezi nimi stojí hora pýchy, kterou oba neuvěřitelně těžce překonávají a používají celý arzenál sebeospravedlnění.

Vyhýbáme se doznání: *„Ano, Pane, jsem takový.“* Jsou to vět-

Gabriela Kubyová

šinou takové malé ošklivé vlastnosti, které se normálně snažíme skrýt před okolím i před sebou. Ale cesta ke svobodě Božích dětí a k milosrdnému Srdci Ježíšovu vede právě tudy, když řekneme: *„Ano, Pane, takový jsem.“* Protože On nás skutečně miluje takové, jací jsme. Masky jsou pro Boha největší překážkou. Bůh odpouští uznané viny.

Vyhýbáme se sebepoznání, když říkáme: *„To nebylo tak zlé“,* nebo *„To byla jen výjimka“,* nebo *„Tak jsem to nemyslel, chtěl jsem jen to nejlepší.“* Jako matky to známe dobře ze styku s dětmi. Trváme na svém právu a zlobíme se na druhého. Začneme o něm špatně mluvit, shazovat ho. Nakonec to může dojít tak daleko, že mu aktivně škodíme. Tak jednájí agresivní typy.

Jsou ještě jiné typy?

Je ještě jiný typ, který nehledá konfrontaci, který se uvnitř hryže a všechno trpí, místo aby usiloval o čestné vyrovnání. To může být ještě zahaleno křesťanským pláštěm. Tu se naskytá otázka: *Dělám to z vnitřní svobody, nebo proto, abych zabránil konfliktu?*

Nejdeme-li cestou sebepoznání, jsou dvě možnosti: buďto se staneme vlažnými, nebo jsou z nás strážci zákona, kteří přesně vědí, co je správné a co je špatné, a dáváme to svému okolí při každé příležitosti najevo.

Pro živou cestu k Ježíšovu srdci je však absolutně nutné sebepoznání.

Překlad -lš-

DOMÁCÍ OLTÁŘ DO KAŽDÉ RODINY

V Římě se konal kongres na téma „Křesťanské rodiny jako subjekt evangelizace“. Pořadatelem byla Papežská rada pro rodinu. Rada doporučuje katolickým rodinám, aby si vytvořily ve svém domově pevné místo k modlitbě, aby děti měly svou víru před očima. K domácím rituálům patří ranní a večerní modlitba a modlitba u stolu.

Kath-net

Marie Julie Jahenny (7)

Všední dny dlouhého života

V letech 1889–1941 prožívala Marie Julie poměrně skrytý a pokojný život: život modlitby a utrpení s občasnou návštěvou přátel a značně ztrpčovaný nevyhnutelným zármutkem.

Zatímco svět ji znal spíše jako zcela zapomenutou – jsou zde rodiče a přátelé, kteří se v průběhu času mění a přicházejí za ní, aby se u ní vzdělávali, žádali o radu a zapisovali průběh jejich extází.

Ale doba velkých zjevení prakticky skončila. To, co bratři Charbonnierovi říkají a píšou o hrdinné době, vypadá jako zapomenuté, skryté a do určité míry možno říct zmařené... Ale Bůh tajemně bdí nad tím, co má být jednoho dne zjeveno!

V roce 1892 otec Marie Julie, jehož úkolem bylo zajišťovat pro svou dceru svátosti, usnul sladce v Pánu jako svatý Josef ve stínu a v mlčení.

Zde je popis doby krátce před jeho smrtí:

Atmosféra v domě ve Fraudais

Je to vlhká místnost, světlo proniká otevřenými dveřmi do tohoto příbytku chudé rodiny, která se shromažďuje kolem ohniště v kuchyni... Je to jediná místnost pro čtyři osoby. Je zde maminka se svými pilnými rukama. Otec se choulí u krbu, o jehož kameny opírá své nohy. Zdá se, že na svých bedrech nese všechnu tíži let a tvrdé práce. Rozjímá ve svém mlčení, je to málo sdílný člověk. Na hlavě má bílou čapku jako nějaký veterán velkého vojska.

Je zde jeho syn Karel. Pro svou nemoc zůstal svobodný.

Vpředu u dveří je postel, na které spí Anděla, sestra Marie Julie. Stravuje ji nemoc, která ji postupně přivede až k smrti.

Marie Julie nikdy neopouští své lůžko, je ve své komůrce, oddělené od velké místnosti prosklenými dveřmi.

Její sestra Jana se vdala, porodila děvčátko a chlapečka. Bydlela v sousedním domě, dnes už zbořeném. Její syn a manžel padl ve velké válce roku 1914.

Anděla, důvěrnice Marie Julie, zemřela čtyřicetiletá v roce 1900 po dlouhém a krutém utrpení v úplné odevzdanosti na rakovinu, která hlodala v její hruď. Marie Julie říkala příchozím: „Moje malá sestřička Anděla je nemocná od 14 let, ale je velice trpělivá.“

9. února 1940 obdrží Marie Julie zprávu: „Pamatuj, že tělo tvé sestry zachovám v zemi neporušené.“

Zůstala jen stará maminka. Marie Rosa Boya je silná žena, statná selka, která dokázala lépe než jiní předat svým dětem ducha víry. Dožila se 79 let a pěti měsíců. V poslední době neopouštěla své slaměné křeslo. Seděla u krbu nebo venku přede dveřmi podle počasí...

Vpouští dovnitř hosty, kteří nacházejí cestu do Fraudais zblízka i zdáli.

Maminka Jahenny umírá v roce 1908.

V červnu 1914 obdrží Marie Julie zprávu o vypuknutí světové války. Je z toho velice smutná, tak smutná, že to registruje i fa-

rář P. Lequex... Ptá se na příčinu. Marie Julie mu zjevuje velké nebezpečí, které zasáhne křesťanstvo. Farář z Blain otřesen pokleká v pláči vedle ní a oba se spolu modlí za zmírnění zkoušky.

Nějaký čas po příměří 11. listopadu 1918 řekl Pán Marii Julii:

„Jestliže se můj národ neobrátil a neuzná mě za svrchovaného Pána, znovu vzplane má spravedlnost. Budou zde sice nějaká obrácení, ale nikoliv těch, kteří by se jako první měli kát za svou nevěrnost a za to, jak pohrdají mou Božskou Osobou... Jestliže mě můj národ neuzná, udeřím znovu..., nemohu se spokojit s tak nedostatečným pokáním.“

V roce 1922 ztrácí Julie svého bratra Karla, který umírá na zápal plic po sedmi nebo osmi dnech choroby. Začíná s obtížemi chodit po domě... Ošetřuje svého bratra. Co může pro něho udělat? Jeho smrt jí způsobila velkou bolest.

Zůstává sama se svou domácí. Je to jediná osoba, která jí ještě z lásky posluhovala. Má ještě jednu krávu, kterou se rozhodne prodat.

Paní Petitová, jejíž syn žije v Paříži, přijde strávit prázdniny ve Fraudais.

26. února na Popelčnický středu 1941 se Marie Julie cítí špatně. Doktor říká, že se jedná o chřipku. Ale 2. března vstane, účastní se růžence a korunky k pěti ranám. Již den nato však žádá v poledne, aby ji nechali o samotě. Upadá do spánku, ze kte-

Marie Julie Jahenny

rého sem tam něco prosloví. Šeptá: „Jděte vpřed, jak můžete.“

Slečna Nod jí řekne: „Nezapomínejte, Marie Julie, že jste stále mezi nebem a zemí: mezi Bohem a dušemi.“

Nemocná mlčí a pak pozvedne: „Ano. Uprostřed společenství, které nikdy nezmizí!“ A krátce nato dodá: „Pošlu vám dolů krásné zlaté kříže!“

Když přišel se zpožděním kolem osmém Don Morice, aby jí udělil svátost nemocných, Marie Julie už nemluví. Mírně skloněná hlava se již nepohnula.

4. března 1941 kolem 10 hodin a 25 minut jeden vzdech, malé pohyby rtů a Marie Julie odchází...

Když jí chtějí obléci hábit svatého Františka, zjišťují, že má levou nohu položenou na pravé jako Kristus na kříži.

Více než čtyři dny leží na své smrtelné posteli. Její tělo zůstalo teplé 75 hodin a zachovalo si až do pohřbu svou pohyblivost.

Její rakev odnesli do kostela v Blain v sobotu 9. března na 14 hodin za velkého deště a bouře.

Za těch podmínek se sešlo jen málo lidí, aby ji naposledy pozdravili. Ale byli zde její věrní přátelé. Pohřeb byl rychlý, bez mše, jako pohřeb jejího nebeského Ženicha na Velký pátek.

Při jejím definitivním uložení do současného hrobu položili na její hrob 5 kamélií jako symbol pěti ran.

(Pokračování)
Překlad -lš-

ZLATÁ DOBA A DOBA RECESE

Náboženství může prožívat svůj růst a šířit se, ale může také upadat a ztrácet se. Pojednává o tom kniha Philipa Jenkinse. Je dojemně čist, jak až do středověku kvetlo křesťanství v Africe a v Asii. Bylo to však křesťanství jiné, než jaké známe dnes. Autor vysvětluje, proč severoafrická církev svatého Augustina podlehla náporu islámu, zatímco koptičtí křesťané se v islámském světě dodnes udrželi.

Křesťanů na Blízkém východě bylo na počátku 20. století více než 10 %. Jejich počet silně poklesl v důsledku organizovaného násilí, masakrů a vyhnání, jak je tomu v současném Iráku. Současné pronásledování křesťanů přirovnává autor k nacistickým pogromům na židy. Také Regis Débray nazývá křesťany na Blízkém východě „židé dnešní doby“.

Kath-net

JULIÁNA Z NORWICHE – pokračování ze str. 2

Víme také, že Juliána přijí- mala časté návštěvy, jak nám dosvědčuje autobiografie jiné horlivé křesťanky té doby, Margery Kempe, která se odebrala do Norwiche v roce 1413, aby zde získala podněty pro svůj duchovní život. To je také důvod, proč Juliána za svého života byla nazývána „Matkou Juliánou“, jak je napsáno na náhrobku, který přechovává její ostatky. Stala se matkou pro mnohé.

Požehnání kontemplativního života

Muži a ženy, kteří odešli do ústraní, aby žili ve společenství s Bohem, právě díky této volbě získali velkou schopnost soucitu pro trápení a slabosti druhých. Boží přítelkyně a přátelé vlastní moudrost, jakou nemá svět, ze kterého se vzdálili, a s laskavostí ji sdílejí s těmi, kteří zabuší na jejich bránu. Myslím tedy s obdivem a vděčností na klauzurní kláštery ženské i mužské, které dnes více než

kdykoliv jindy jsou oázami míru a naděje, drahocennými poklady pro celou církev zvláště proto, že připomínají Boží prvenství a důležitost vytrvalé a intenzivní modlitby pro cestu víry.

Právě když byla ubytována v samotě u Boha, napsala Juliána z Norwiche Zjevení Boží lásky, která se nám zachovala ve dvoji redakci, kratší a pravděpodobně starší, a delší. Tato kniha obsahuje poselství optimismu založené na jistotě, že Bůh nás miluje a jeho Prozřetelnost nás chrání. V této knize čteme tato úžasná slova: „Viděla jsem s absolutní jistotou..., že Bůh nás miloval dříve, než nás stvořil, láskou, která se nikdy nezmenšila a nikdy nepřestane. A v této lásce vykonal všechna svá díla a v této lásce učinil všechny věci tak, aby byly pro nás užitečné, a v této lásce navždy potrvá náš život... V této lásce máme svůj počátek a všechno to budeme vidět v Bohu bez konce“ (*tamt.*, kap. 86, s. 320).

Sv. Juliána z Norwiche

Matěský charakter Boží lásky

Téma božské lásky se ve viděních Juliány z Norwiche často vrací, a ona s určitou odvahou neváhá přirovnat ji také k lásce mateřské. A to je jedno z nejcharakterističtějších poselství mystické teologie. Něžnost, starostlivost a sladkost Boží dobrotivosti vůči nám jsou tak velké, že u nás jako poutníků na zemi evokují mateřskou lásku k vlastním dětem. Ve skutečnosti také bibličtí proroci často používali tuto mluvu, která vyvolává něžnost, intenzitu Boží lásky, která se projevuje ve stvoření a v celých dějinách spásy a vrcholí

vtělením Božího Syna. Bůh proto překonává všechnu lidskou lásku, jak to říká prorok Izaiáš: *Copak může zapomenout žena na své dítě, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapoměly, já na tebe nezapomenu nikdy* (Iz 49,15). Juliána z Norwiche pochopila ústřední poselství pro duchovní život: Bůh je láska, a jen když se otevřeme zcela a s naprostou důvěrou této lásce a dovolíme, aby se stala jediným vůdcem našeho života, všechno se přetvoří, najdeme pravý pokoj a pravou radost a jsme schopni šířit je kolem sebe.

Odpověď na velké dilema

Chtěl bych zdůraznit jiný bod. Katechismus katolické církve uvádí slova Juliány z Norwiche, když vykládá pohled katolické víry na problém, který ustavičně představuje provokaci pro všechny věřící (srov. čl. 304–314). Jestliže Bůh je svrchovaně dobrý a moudrý, proč existuje zlo a utrpení nevinných? I světci, a právě světci si kladli tuto otázku. Osvícení vírou dávají nám odpověď, která otevírá naše srdce důvěře a naději: v tajemných záměrech Prozřetelnosti umí Bůh vytěžit i ze zla ještě větší dobro, jak napsala Juliána z Norwiche: „Naučila jsem se z Boží milosti, že musím setrvat pevně ve víře, a proto jsem musela pevně a dokonale věřit, že všechno vyústí v dobro...“ (*Il libro delle rivelazioni*, kap. 32, s. 173).

Ano, drazí bratři a sestry, Boží zaslíbení jsou vždy větší než naše očekávání. Jestliže svěříme Bohu, jeho nesmírné lásce nejčistší a nehlubší touhy našeho srdce, nebudeme nikdy zklamáni. „A všechno bude dobré“, „každá věc bude k dobrému“: toto je konečné poselství, které nám předává Juliána z Norwiche, a také já vám ho dnes nabízím.

Bollettino Vaticano
1. prosince 2010
Překlad -lš-

ADOPCE KLERIKŮ V REŽII SPOLEČENSTVÍ POMOCNÍKŮ ŘÁDU SV. LAZARA

Naši úspěšnou, ale náročnou akci **30 studní pro Afriku** již realizovali augustiniáni ve Východním Kongu v oblasti Poko a okrese Bas-Uele. Kvalitní vody tam byl velký nedostatek a zejména děti nosily těžké nádoby s vodou i řadu kilometrů. Některé pak trpěly kýlou a většina obyvatel parazitovala s špatné vody. Akci jsme předem konzultovali s naším velvyslancem v jejich hlavním městě. Na jeho doporučení jsme v termínu zpracovali pro Ministerstvo zahraničí projekt s žádostí o příspěvek. V roce 2007 byl tento projekt schválen vládou ČR, ale ministerstvo tuto akci předalo ministerstvu zemědělství, kde údajně měli jinou metodiku. Akci tam nechali v klidu a po roce ji vrátili zpět. Ministerstvo zahraničí pak konstatovalo, že tato akce nebyla zahájena, a z těchto důvodů se v ní nebude pokračovat. Toto negativní řešení je výsledkem práce ministerských odborníků, jejichž jejichž příjmy hradí daňoví poplatníci.

Finanční prostředky jsme pak získali od několika tisíců drobných dar-

ců. Bez Božího požehnání je marné počínání, a tak nás modlitbami podporuje klášter v Novém Dvoře u Toužimi. Předpokládáme, že tyto studny umožní augustiniánům také větší misijní úspěch, což byl asi hlavní důvod nechuti našich státních úředníků.

Při návštěvě otce od afrických augustiniánů v Praze jsme byli požádáni o pomoc pro jejich kleriky. Ti mají za sebou již příslušnou formaci, a tak se nepředpokládá jejich dodatečné jiné rozhodnutí či odmítnutí kněžství. Na rozdíl od nás mají mnoho zájemců, ale nedostatek finančních prostředků. Dle Písmo se máme snažit tyto rozdíly vyrovnávat. Jsme dohodnuti, že finanční příspěvek 1000 USD na jed-

noho klerika ročně obdrží celý seminář, ale korespondovat budeme s tím, kterého mohli takto přijmout navíc. Akci jsme zahájili přednáškou na letošních Akademických týdnech v Novém Městě nad Metují a prvních 1000 USD jsme jim poslali 20. září 2010. Místní kapelečku mají téměř na okraji pralesa a také byly určité potíže i s e-mailovou poštou. Proto jsme jejich potvrzení o došlé platbě obdrželi až 22. října 2010.

Doufáme, že s Boží pomocí nám opět drobní štědrí dárci umožní realizovat tuto akci, kterou považujeme za jednu z nejlepších investic pro Boží království. Odborníci také vysvětlují, že Duch Svatý je vzájemným darem Boha Otce a Syna, a rovněž i my se máme snažit podobně (*z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme*). Pro tuto pomoc máme samostatné číslo účtu **0001617440/2700**, z kterého odvádíme pouze poplatky bance. O našich akcích se můžete více dovědět na naší internetové adrese <http://web.katolik.cz/svlazar/>.

Petr Jílek, KCLJ

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

až na povrch a nejenže opustil oblast hanby a studu, ale vymohl si a vymáhá si „právo veřejnosti“ a s nepředstavitelnou drzostí je připraven obořit se na každého, kdo by se odvážil nazvat ho pravým jménem.

Nestalo se za této situace zachování mravní čistoty nepřiměřeným a nesplnitelným požadavkem? Rozhodně ne. Ale nesmíme je chápat jako nějaké břemeno uložené člověku navíc, ale jako součást a předpoklad onoho blaženého života s Bohem a v Bohu, pro který jsme stvořeni a ke kterému jsme povoláni. Je snad pro nás neštěstím a břemenem, že máme žít podle Božího obrazu? Naše neštěstí je tom, že tento Boží obraz ztrácíme ze zřetele. Je to stejné poblouznění jako u marnotratného syna, který se tak zaposlouchal a zahleděl do zvěstí o údajném životě plném rozkoší a radovánek, že úplně zapomněl na to, kde a u koho žije, jak dobrý je jeho otec, který ho zahrnuje veškerou láskou a péčí, a raději spěchal od otce do ciziny tak překotně, že mu ani nestálo za to svého milujícího otce naposled obejmout. Náš Nepřítel nepotřebuje, abychom byli ateisty, on sám přece také není ateista, on potřebuje, abychom svému Otci přestali věřit, že nás nekonečně miluje, on potřebuje dosáhnout toho, aby nám vůbec nevadilo se od něho vzdálit a vidět ho pak z dálky jako nějakého nevládného starce, který nám závidí naše mládí a nepřeje nám žádnou radost. Místo abychom se vrhli do Otcovy náruče a dali se uchvátit jeho nekonečnou láskou, necháme si od Zlého nejrůznějším způsobem namlouvat, jak je Bůh vůči nám nepřející. Místo hlasu milujícího Otce nasloucháme „šelmě, která otevřela tlamu k výsměšným řečem proti Bohu a proti jeho stánku“, tj. proti jeho církvi.

Těžko říct, odkud se vzala představa Boha jako nějakého starce. V celé Apokalypse, kte-

rá nám nabízí nejpodrobnější pohled do nebe, není o jeho vzeření ani slovo. Asi to mají na svědomí umělci a jejich fantazie. Ve skutečnosti se pro jeho zobrazení vůbec nic z lidských pojmů a představ nedá použít. On skutečně je TEN, KTERÝ JE. Všechny jeho rysy a všechna jeho podoba je pro nás vyjádřena pouze v jeho skutcích a on pro všechno své jednání nemá jiný vzor a jiný motiv než sám sebe a svou vlastní podstatu, a touto podstatou je Láska. Bůh k nám nepřišel jako stařec, ale jako Dítě, které si každého podmaňuje svou neviností, upřímností a prostotou. Zjevil se nám jen ve svém Synu a Boží Syn nás ujišťuje: „Kdo vidí mne, vidí i Otce.“ Jako by se obával, že nám během svého pobytu na zemi neukázal tvář svého Otce dosti jasně, mluví opakovaně o Otci jako o Lásce.

Nikoliv pozemský otec je předlohou pro nebeského Otce, ale nebeský Otec je závazným vzorem pro všechny pozemské otce. Jejich slabosti a odchylky od tohoto ideálu nemohou být přičítány ani připisovány jejich nejdokonalejšímu Vzor. Bůh je doslova „neschopný“ nám jakkoliv ublížit či ukřivdit, jakkoliv nás poškodit. On dokonce není schopný nás nemilovat, nemyslet na nás s největší otcovskou láskou, která zde na zemi nemá obdoby, láskou, která má navíc k dispozici to, o čem se žádnému pozemskému otci ani nesnilo: totiž všemohoucnost, nepředstavitelnou milosrdnou moc obrátit i nejhorší zlo v dobro. Nejvýmluvnějším příkladem pro to jsou právě Vánoce. Hořce si posteskl Pán Conchitě Armidě: „Být na obtíž někomu Já, který jsem láska a něžnost!“ Asi bychom všichni potřebovali nejdříve přímo fyzicky prožít, co to znamená být vykoupen. Potřebovali bychom, abychom se konkrétně ocitli, jak si zasloužíme, pod šibenici s oprátkou na krku a čekali už jen na chvíli, kdy pod ná-

mi kat podtrhne stoličku, kdyby se v poslední chvíli neobjevil králův syn, aby naše popravu zastavil a prohlásil: „Jděte všichni domů, jste svobodní. Můj otec mě poslal, abych byl popraven místo vás. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abyste měli život a měli ho v hojnosti.“ To není smyšlenka, ale jen parafráze skutečnosti. Chováme se však, jako bychom na své kůži zažili úplný opak. Bohu připisujeme kdejaké zlo, ale za vzor nejvyššího stupně dokonalosti jsme pozvedli ďábla, kterého pokládáme za docela dobrého přítele. Nejlepší pochoutky se s úspěchem propagují pod heslem, že jsou „děbelsky dobré“.

„He, jak velkou lásku nám Bůh projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také skutečně jsme. A to vůbec nevíme, čím ještě budeme,“ říká nám sv. Jan. Když na nás doléhá pokušení a zkouška, vůbec to neznamena, že Bůh k nám změnil svůj postoj, že se od nás někam vzdálil, že nás opustil, že se k nám otočil zády. Pocit osamocení a strachu, že není v našich silách obstát a zachovat věrnost, ten nepochází od Otce, ale od Zlého, který ví velice dobře, že u těch, kteří jsou si vědomi, že jsou stále v Otcově náruči, nemá ani tu nejmenší šanci. Božími dětmi jsme už od okamžiku, kdy na naše čelo skanula křestní voda, ale jedinečnou příležitostí, kdy se konkretizuje a utvrzuje tato nebeská adopce, je první svaté přijímání. Běda všem kněžím, kteří je podávají dětem, ale nepřipravili je tak, aby se toto reálné fyzicko-duchovní spojení s Bohem stalo pro ně hluboce prožitou a nikdy nezapomenutelnou skutečností, spojením tak šťastným a vrcholně radostným, aby byly ochotny raději obětovat svůj život, než aby se od svého Otce a jeho Syna někdy odloučily.

Jak podlý a ohavně vynalézavý je ďábel, vidíme také z toho, že si chce vytvořit zákonem chráněné předpoklady k tomu, aby předběhl i časné svaté příji-

mání a co nejdříve narušil nevinost dětí už v předškolním věku a naučil je způsobům, jak propadnout smyslnosti. Není pro nás rodiče jednoduché uchránit naše děti od zlého. Žijeme uprostřed bláznivé společnosti, která propaguje životní způsob, jako by hlavním cílem života byl orgasmus a všechno, co k němu nějakým způsobem pomáhá a vede. I „primitivní“ společnost divochů, kteří chodí nazí, má svá pravidla studu a tabuizovaného chování, které není dovoleno, protože by mohlo podněcovat k tomu, co je vyhrazeno do posvátné výlučnosti intimity. Jestliže vyspělá a moderní civilizace smetla všechna tabu a všechny zásady zdrženlivosti, je to jen projevem jejího hlubokého mravního i rozumového úpadku, neboť se chová jako bláznivé město, které ve jménu svobody, sebeurčení a nezávislosti zrušilo všechny dopravní předpisy a všechny směrovky a výstrahy, aby se nikdo nemohl cítit v něčem omezo- van. Výsledek takové neomezenosti by byl jen ten, že není radno vykročit vůbec na ulici.

Člověk, který stále v sobě nosí opravdovou a hlubokou, záviděníhodnou a ničím nenahraditelnou radost z trvalého společenství s nejvyšším Dobrem, nepocituje potřebu pást své smysly, paběrkovat a ze smetiště sbírat drobtý zfalšovaných radůstek, které mohou lichotivě podráždít, ale nikdy ne uspokojit.

V Otcovu dobrotivost a lásku však těžko uvěří ti, kteří mají se svým vlastním otcem špatné zkušenosti a nezakusili v pravý čas opravdovou lásku. Každodenní úsilí o svatost jakožto podobnost s Bohem, není nějaká výjimečná osobní záliba, ale doslova samozřejmý a všeobecný závazek, který máme jak vůči Bohu, tak vůči společnosti. Její dnešní katastrofální stav není plod práce neznabohů, ale lenosti křesťanů, protože začal vznikat tehdy, kdy křesťané začali na tento svůj základní závazek zapomínat. Svátý Josefe, oroduj za nás!

-/š-

Pondělí 20. 12. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Kopec křížů 7:00 Putování modrou planetou: Jemen - 1431 Hidžry 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S.: P. Jan Hrudík, Primice P. Pavla Šupola 8:25 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 8:45 Pro vita mundi: Mgr. Libuše Vondráčková 9:25 Návrat orla skalního do české přírody 10:00 Platinové písničky 10:35 Příběhy z jiného světa 11:00 Noekreace (66) 11:10 Naděje na vzdělání 11:35 Cesty za poznáním: Naivasha [P] 11:45 O pasáčku Asafovi (9) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Musica in Vaticano [P] 12:55 Na křídlech ducha 13:40 Octava dies 14:10 Společně na cestě 14:25 Krásy Čech a Moravy: Jindřichův Hradec 14:55 Bez hábitu: Chemin Neuf (2) [P] 15:45 O katechezi 16:00 H2Onews 16:10 GOODwillBOY V. (8) 17:00 NOEparáda [L] 17:50 Exit 316: Úspěch [P] 18:05 Klub Valdocco 18:20 Cesty za poznáním: Niagara Falls [P] 18:30 O pasáčku Asafovi (10) [P] 18:40 Misionáři, cestovatelé lásky [P] 19:10 Slovo pre Teba (2) 19:20 Hornolidečko - Lužná 19:30 Přejeme si ... 19:45 H2Onews 20:00 Cesty za poznáním: Francie [P] 20:50 Harfa Noemova IV. (14) 21:10 Na koberečku (95) 21:25 Město Bohumín [P] 22:00 Noční univerzita: Moudrost ve stáří - prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. 22:40 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 22:50 Christ notre Paix! 23:30 Octava dies 0:05 Noemova pošta 2010: prosinec 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 21. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Adventus Domini 7:55 Pro vita mundi: Andělka 8:35 Barma - Bezmezná naděje 9:05 Cesty za poznáním: Grand Starcase 9:15 Společně na cestě 9:30 Chiquita banana 10:00 Divadélko Bubáček (6) 10:30 Octava dies 11:00 Noční univerzita: Moudrost ve stáří - prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. 11:45 O pasáčku Asafovi (10) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (28) 12:40 Slovo pre Teba (2) 12:50 Ekoauto (12) 13:05 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 13:10 Křížovatky - Svátá Karásek 13:40 Putování modrou planetou: Jemen - 1431 Hidžry 14:25 Kulatý stůl: Portál 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Stockholm [P] 16:50 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí [P] 17:05 Příběhy z jiného světa 17:30 Hermie a neposlušná včela Buzby 18:05 Noeland (13) 18:30 O pasáčku Asafovi (11) [P] 18:40 Zikův svět zvířat: Srstnatí přátelé 19:05 O Adolfině Tačové 19:10 Noekreace (66) 19:30 Cesty za poznáním: Naivasha 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (1) [P] 20:30 GOODwillBOY V. (8) 21:20 Ukrajinská zastavení 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 22:40 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 23:00 Společně na cestě 23:15 P.S.: P. Jan Hrudík, Primice P. Pavla Šupola 23:40 Přejeme si ... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 22. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (2) 7:10 Ukrajinská zastavení 7:30 Noekreace (66) 7:40 Město Bohumín 7:55 Harfa Noemova IV. (14) 8:15 Návrat orla skalního do české přírody 8:45 Slovo pre Teba (2) 8:55 Srdec pre Bangladés [P] 9:15 Platinové písničky (28) 9:45 Po stopách apoštola Pavla (1) 10:15 Ekumenická porota 10:30 Generální au-

dience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Francie 13:00 Misionáři, cestovatelé lásky 13:40 P.S.: P. Jan Hrudík, Primice P. Pavla Šupola 14:05 Ekoauto (12) 14:20 Na koberečku (95) 14:35 Octava dies 15:10 Naděje na vzdělání 15:30 Cesty za poznáním: Niagara Falls 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (100) 16:50 Cesty za poznáním: Krugerův národní park [P] 17:00 V posteli POD NEBESY V. (9) [P] 18:00 Divadélko Bubáček (6) 18:30 O pasáčku Asafovi (12) [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov (12) [P] 20:20 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? [P] 21:00 H2Onews 21:10 Za závojem 22:05 Svět mýma očima: Prašivá 2010 22:20 Zvířecí instinkty (5) [P] 22:50 Noekreace aneb Vandrování (66. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Jindřichův Hradec 0:05 H2Onews 0:15 Adventus Domini 1:55 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 23. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Misionáři, cestovatelé lásky 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov (12) 7:05 Svět mýma očima: Prašivá 2010 7:15 Platinové písničky 7:45 Společně na cestě 8:00 Cesty za poznáním: Stockholm 8:30 Večer chval 9:45 Cesty za poznáním: Naivasha 10:00 Kulatý stůl: Portál 11:30 Přejeme si ... 11:45 O pasáčku Asafovi (12) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Adventus Domini 13:50 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:20 Cesty za poznáním: Francie 15:10 Noeland (13) 15:35 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky - Mons. Jaroslav Škarvada [P] 16:40 Putování modrou planetou: Jemen - 1431 Hidžry 17:25 Vánoce v Terchovej [P] 17:30 Ekumenická porota 17:45 Noekreace (66) 18:05 Zikův svět zvířat: Srstnatí přátelé 18:30 O pasáčku Asafovi (13) [P] 18:40 Pro vita mundi: Andělka 19:20 Diecéze brněnské dnes 19:40 Zpravodajské Noeviny 20:00 Klapka s ... (15) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Dosiahnuť svoj cieľ [P] 22:10 Octava dies 22:40 NOEparáda (100) 23:30 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 23:35 Chiquita banana 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli POD NEBESY V. (9) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 24. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Dávám nejen o Vánocích 6:25 Vánoce v Terchovej 6:30 Krkonošské rohačky [P] 6:55 Joglland v zimě 7:05 Slovenské betlémy 7:30 Kvet šfastia (1/3) [P] 8:05 Přejeme si ... 8:20 Narodil se Kristus Pán 8:45 Ježíš: Království bez hranic 10:15 Sedmihlásky 10:25 Harfa Noemova IV.: Vánoční díl [P] 10:45 Ekvádor [P] 11:25 Horní Lideč 12:00 Angelus Domini [L] 12:05 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 12:50 Svatá země 13:00 Hermie a vánoční dort [P] 13:40 Svatá Kateřina Sienská [P] 14:45 Sedmihlásky 14:55 Betlehem 15:05 Katedrála svatého Václava v Olomouci [P] 15:35 Cesty za poznáním: Řím 16:00 H2Onews [P] 16:10 Zahrada uzavřená [P] 16:25 Pro vita mundi: Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 17:05 Evangelium 17:25 Noeland (31) [P] 17:55 Sedmihlásky [P] 18:00 O pasáčku Asafovi (14) [P] 18:10 Vánoce v Římě 18:35 Františkovy jesličky: v podání

V muzeu Matice svatokopecké je instalována **do 16. ledna 2011 VÝSTAVA BETLÉMŮ**. Otevírací doba: od 23. prosince 2010 do 2. ledna 2011 denně od 10 do 16 hodin, v ostatní dny jen v sobotu od 12 do 16 hodin a v neděli od 10 do 16 hodin. Vstup vraty severní rezidence baziliky Navštívení Panny Marie **na Svatém Kopečku u Olomouce**. K zakoupení bude trvale v muzeu též nově vydaná publikace **Svatý Kopeček - genius loci**.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **11. 1. - 13. 1. 2011 kurz PC pro seniory**. Místo: PC učebna Biskupského gymnázia B. Balbína v Hradci Králové. **Podrobnější informace:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz.

Scholy brněnské mládeže [P] 20:00 Antonín - Boží bojovník [P] 21:55 Půlnoční mše svatá z baziliky sv. Petra v Římě [L] 0:05 Mohelnický betlém 0:15 Pro vita mundi - biskup Karel Otčenášek 1:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 2:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 25. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 V slovenskom Betleheme [P] 7:05 Vánoce v Římě 7:30 České a moravské betlémy 7:55 Sedmihlásky 8:00 Barberbieni 9:00 Kvet šfastia (2/3) [P] 9:35 Cesty za poznáním: Stockholm 10:05 Na koberečku (95) 10:20 Brněnské betlémy [P] 10:30 Mše sv. z kostela Neposkvrněného početí Panny Marie v Ostravě-Prívooze: slavnost Narození Páně [L] 12:00 Urbi et Orbi: polední modlitba [L] 12:40 Řezbáři: současná lidová plastika v Pobeskydí 13:00 Matka Tereza 14:40 Dávám nejen o Vánocích 14:50 Zpívá celá rodina 15:05 Cesty za poznáním: Vatnajokull 15:15 Súdenci Jenruchovcí a betlehem v Rajcekej Lesnej 15:25 Noekreace (66) 15:40 Pro vita mundi: kardinál Miloslav Vlk 16:20 Krásy Čech a Moravy: Nelahozeves, Veltrusy [P] 16:50 Evangelium 17:00 Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Václava v Ostravě [P] 18:15 Nedělní čtení: Svaté rodiny 18:45 Zahrada uzavřená 19:00 Cesta k andělům: Daniela Drtinová [P] 20:00 Don Bosco (1) [P] 21:40 H2Onews 21:55 Bez hábitu: Chemin Neuf (9) [P] 22:55 Vánoční koncert Tomáše Kočka a orchestru 23:50 Evangelium 0:05 Čekání 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 26. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 U NÁS: Vánoce se Solánem 7:05 Cesty za poznáním: Stockholm 7:30 Kvet šfastia (3/3) [P] 8:05 Odvaha otce Karola 9:30 Cesta k andělům: Daniela Drtinová 10:30 Mše sv. z kostela Neposkvrněného početí Panny Marie v Ostravě-Prívooze: svátek Svaté rodiny [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 O slunovratu 13:50 Betlémy Evropy a Asie 14:10 Noční univerzita: Poklad víry máme v nádobě hliněné - Vojtěch Kodet 15:05 Vánoce v Římě 15:30 Cesty za poznáním: Nanuk 16:20 Platinové písničky: Vánoce s dechovkou [P] 16:50 Noekreace (67) [P] 17:00 Noeland (31) 17:35 Sedmihlásky [P] 17:40 Quo Vadis [P] 19:05 Přejeme si ... [P] 19:20 Octava dies [P] 20:00 Don Bosco (2) [P] 21:40 Na větrné hůrce 22:00 Matka 22:20 Cesty za poznáním: Sagrada la Familia 22:30 Narodil se Kristus Pán 22:55 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 23:00 Jesličky svatého Františka 0:05 Krkonošské rohačky 0:30 Nedělní čtení: Svaté rodiny 1:00 Borotinské betlémy 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Hlavní téma 15. čísla časopisu pro novou evangelizaci **MILUJTE SE!** je věnováno jedinečné kněžské osobnosti, kterou je možno nazvat druhým farářem arským: Ottovi Opálkovi, faráři z Mašovic u Znojma. Svůj neobvyklý pohled na svět a dění v něm vyjadřoval konstatováním: „Je to výborné.“ Čtenáři se též mohou dovědět, jak to bylo s přenesením domku Panny Marie do Loreta. V rozhovoru litoměřický biskup Mons. Jan Baxant mimo jiné sděluje, na co se těší v nebi a z čeho má v této souvislosti obavy. Pro duchovní přežití doporučuje Martin Sedloň vitamín V – vědeckost a dává cenou radu: Chceš se duchovně zničit? Buď nespokojený, lituj se, reptej a živ komplexy méněcennosti. Ani tentokrát nechybí zajímavý pohled do misijního působení oblátů, články s tematikou Společenství čistých srdcí a řada oblíbených svědectví ze života. Časopis si můžete **objednat na adrese redakce:** Milujte se!, Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí • nebo na e-mailu: redakce@milujte.se • lze objednat i na internetu: www.milujte.se.

Ve **Vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova** je každou neděli a svátky **od 19. prosince 2010 do 3. dubna 2011** otevřena nová velká výstava s názvem **IKONY – KRÁSA A KOUZLO TĚCHTO PAMÁTEK**. Je vytvořena z velkého množství dokumentů, menších obrazů, obrázků, pohlednic aj. Otevřeno je vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin. Spolu s výstavou můžete shlédnout stálé expozice jak ve Vlastivědném, tak i v Kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

Poselství Královny míru

Drahé děti! Hledím na vás a vidím ve vašem srdci smrt bez naděje, nepokoj a hlad. Není modlitby ani důvěry v Boha, proto mi Nejvyšší dovoluje, abych vám přinesla naději, radost. Otevřete se!

Otevřete své srdce Božímu milosrdenství a On vám dá vše, co potřebujete, a naplní vaše srdce pokojem, neboť On je mír a vaše naděje. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. listopadu 2010

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Dnes se zde s vámi modlím, abyste sebrali sílu k otevření svého srdce, a tak abyste poznali mocnou lásku trpícího Boha. Skrze Jeho lásku, dobrotu a laskavost jsem i já s vámi. Vyzývám vás, aby tato zvláštní doba přípravy byla časem modlitby, pokání a obrácení. Děti moje, potřebujete Boha. Nemůžete kupředu bez mého Syna. Když to pochopíte a přijmete, uskuteční se to, co je vám slíbeno. Skrze Ducha Svatého se ve vašich srdcích zrodí království nebeské. Já vás k tomu vedu. Děkuji vám!

Medžugorje 2. prosince 2010

Liturgická čtení

Neděle 19. 12. – 4. neděle adventní
1. čt.: Iz 7,10–14
Ž 24(23),1–2,3–4ab,5–6
Odp.: srov. 7c+10b (Ať vejde Hospodin, on je král slávy!)
2. čt.: Řim 1,1–7
Ev.: Mt 1,18–24
Slovo na den: Emanuel, to znamená „Bůh s námi“.

Pondělí 20. 12. – ferie
1. čt.: Iz 7,10–14
Ž 24(23),1–2,3–4ab,5–6
Odp.: srov. 7c.10b (Ať vejde Hospodin, on je král slávy!)
Ev.: Lk 1,26–38
Slovo na den: Moc Nejvyššího tě zastíní.

Úterý 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisía
1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a
Ž 33(32),2–3,11–12,20–21
Odp.: 1a.3a (Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.)
Ev.: Lk 1,39–45
Slovo na den: Maria se vydala na cestu.

Středa 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Sam 1,24–28
1 Sam 2,1,4–5,6–7,8abcd
Odp.: srov. 1a (Srdce mé jásá v Bohu, mém spasiteli.)
Ev.: Lk 1,46–56
Slovo na den: Učinil veliké věci.

Čtvrtek 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského
1. čt.: Mal 3,1–4,23–24
Ž 25(24),4–5ab,8–9,10+14
Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.)
Ev.: Lk 1,57–66
Slovo na den: Radovali se s ní.

Pátek 24. 12. – ferie (ráno)
1. čt.: 2 Sam 7,1–5,8b–12,14a,16
Ž 89(88),2–3,4–5,27+29
Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.)
Ev.: Lk 1,67–79
Slovo na den: Abychom mu beze strachu zbožně a spravedlivě sloužili.

večer:
1. čt.: Iz 62,1–5
Ž 89(88),4–5,16–17,27+29
Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)
2. čt.: Sk 13,16–17,22–25
Ev.: Mt 1,1–25
Slovo na den: Udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

v noci:
1. čt.: Iz 9,1–3,5–6
Ž 96(95),1–2a,2b–3,11–12,13
Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)
2. čt.: Tit 2,11–14
Ev.: Lk 2,1–14
Slovo na den: Děťátko zavinuté do plének a položené v jeslech.

za svítání:
1. čt.: Iz 62,11–12
Ž 97(96),1+6,11–12
Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.
2. čt.: Tit 3,4–7
Ev.: Lk 2,15–20
Slovo na den: Velebili a chválili Boha.

Sobota 25. 12. – slavnost Narození Páně
1. čt.: Iz 52,7–10
Ž 98(97),1,2–3ab,3cd–4,5–6
Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
2. čt.: Žid 1,1–6
Ev.: Jan 1,1–18
Slovo na den: Světlo, které osvětluje každého člověka.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. PROSINCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 12.		PO 20. 12.		ÚT 21. 12.		ST 22. 12.		ČT 23. 12.		PÁ 24. 12.		SO 25. 12.	
Antifona	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167
Antifony	116	124	124	134	125	134	125	134	125	135	150	163	160	174
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	116	125	136	148	139	152	143	155	146	159	150	163	161	174
Antifona k Zach. kantiku	116	125	136	148	140	152	143	156	146	159	150	163	161	175
Prosby	117	125	136	148	140	152	143	156	147	159	150	163	161	175
Závěrečná modlitba	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	151	164	162	175
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	155	168
Antifony	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	156	169
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	162	176
Krátké čtení	118	126	137	149	141	153	144	157	147	160	151	164	164	178
Závěrečná modlitba	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	151	164	164	179
Nešpory:														
Hymnus	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	157	170
Antifony	114	123	119	128	124	134	125	134	125	135	157	170	165	180
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	157	171
Kr. čtení a zpěv	115	123	119	128	138	150	142	154	145	158	148	161	159	172
Ant. ke kant. P. M.	132	143	135	147	139	151	142	154	145	158	149	162	159	173
Prosby	115	123	119	128	139	151	142	155	145	158	149	162	159	173
Záv. modlitba	117	126	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	160	174
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

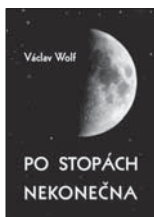
NOVINKY

PO STOPÁCH NEKONEČNA

Prof. ThDr. Václav Wolf • Lektoroval Mgr. Roman Cardal PhD.

Profesor z Ústavu dějin Univerzity Karlovy v Praze se v této odborné studii zabývá naukou o trojediném Bohu v pojetí českých univerzitních mistrů porenasanční doby v čele s tehdy nejvýznamnějším teologem Rodrigem de Arriaga.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 166 stran, 179 Kč

tavému a statečnému historikovi v tísnivých podmínkách je třeba vzdát úctu: přináší zadostiučinění pravdě, zásadně přispívá k očišťování obrazu národních dějin i k pokornému napřímení katolického sebevědomí. A snad právě pro kontrastnost danou dobou uzavřeností celého cyklu zde nacházíme jako v zrcadle mnohá vysvětlení, naléhavá varování, až konkrétní výzvy našim dnům.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 480 stran, dotovaná cena 559 Kč

PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN – VII. • DOBA ČESKOSLOVENSKÉHO KATOLICISMU (1918–1949)

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Závěrečný díl Zlámalovy rozsáhlé příručky, která vycházela pro bohoslovce jako skripta v letech 1948–1949 a 1969–1972 (snad i později s doplňky), zachycuje podíl katolíků v historii československé státnosti od vzniku Republiky československé r. 1918 přes 20.–30. léta, bohatá na působení života církve v jeho rozmanitosti, přes podíl na národním odboji za 2. světové války až po střídavě konstatovaný zlom po únoru 1948. Skutečnosti zachycené v tomto díle, opomíjené či zkreslované dnes v celospolečensky převládajících interpretacích, jsou podloženy bohatou bibliografií. Prof. B. Zlámalovi jako obzvlášť erudovanému, obě-

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

IKONY KRISTA • VÍRA, UMĚNÍ, LITURGIE, TEOLOGIE

Egon Sendler • Z francouzštiny přeložil Tomáš Jajtner

E. Sendler po teologickém přiblížení Kristovy ikony zde předkládá přehled různých ikonografických typů, které se vztahují k Božímu Synu. Vrací se tak k historii liturgických svátků a předkládá způsob, kterým je umění ikon interpretuje.

Karmelitánské nakladatelství • V edici Studium svazek pátý

Váz., A5, 344 stran + 24 stran barevné obrazové přílohy, 450 Kč

ZA MISIONÁŘI AMAZONIE

Filip Breindl

Reportáž z misijní cesty v r. 2010 s národním ředitelem Papežských misijních děl v ČR P. Jiřím Šlégrem do Guyany a Surinamu.

Cesta • Brož., 134x200 mm,

128 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 135 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2011
jsme uveřejnili v čísle 42.**

**Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali
při platbě svého předplatného Světla na rok 2011.**

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.